

Gertrud-Maria Erhard
„FELÁLLÍTOM ITT
A TRÓNOMAT”

Gertrud-Maria Erhard

„FELÁLLÍTOM ITT A TRÓNOMAT”

Gertrud-Maria Erhard

**„FELÁLLÍTOM ITT
A TRÓNOMAT”**

Családok a Családért Egyesület
Óbudavár, 2007

Fordította:
Gódány Róbert és Rita
Lektorálta:
Dr. Csermák Kálmán és Zajkás Péter

ISBN 978-963-86293-4-0

Kiadja a Családok a Családért Egyesület
8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel./fax: 87/479-026
iroda@schoenstatt.hu • www.schoenstatt.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Bt., Balatonfűzfő
Nyomás: OOK-Press Nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Szathmáry Attila

Bevezetés

Fölkerekedés a szentélyből indulva

Új helyzet állt elő, hogy itt van a szentély. Ez fontos, be kell hozni a Szűzanyát a játékba.

Gondoltam, nekem nem esik majd nehezemre a Szűzanyáról beszélni.

Nagyon boldog vagyok, hogy a szentély szentelésénél itt lehettem. Az ünnepet mint egy egészen nagy és szép élményt hordozom a szívemben.

Vonattal érkeztem ide. Reggel fél héttől este fél 9-ig úton voltam. Három napig voltam itt, plusz két napot utaztam. Az elejétől a végéig sütött a nap. És mindez áprilisban volt! Három héttel korábban – tudják – még hó volt itt. Ez a napsütés számomra a kegyelem napját jelképezte. Ezt az ünnepet mint a „meleg szeretet ünnepét” éltem meg. Amikor január-februárban először voltam itt, az volt a benyomásom, hogy a magyarok a szívükkel hisznek. És a szenteléskor is azt tapasztaltam, hogy a magyarok a szívükkel ünnepelek. Emlékszem arra a csodaszép bevonulásra, amikor a szövetségi családok jöttek – csak később tudtam meg, hogy ezek a szövetségi családok –, és hozták a Szűzanya képét és a korszót.

Ez volt a díszmenet e nagyasszony számára. Úgy gondolom, hogy az Önök évfolyama vetőmag a szentély számára. Önök nélkül nem állna a szentély.

Jézus arról beszél, hogy ha akkora hitetek lesz, mint egy mustármag, akkor hegyeket mozgathattok meg vele. (Lk 17,6) Kentenich atya ehhez csatlakozva mondta, hogy nekünk tök nagyságú hitre kell szert tennünk. Amikor Kentenich atya Milwaukee-ban száműzetésben volt, ez nagyon nehéz időszak és nehéz helyzet volt, mindenekelőtt az én közösségem számára, s akkor terjedt el ez a kifejezés: „*tök nagyságú hit*” (szembeállítva a mustármag kicsiségű hittel).

Önöknek ilyen hitük van, már sok mindent megmozgattak! Nagy hatást tett rám, hogy mi minden jött létre itt Önök által.

Tehát nagyon hálás vagyok, hogy a szentelés nagy ünnepén részt vehettem. A szentély kisugárzását látva az az érzésem, hogy ez igazi, meghitt hely.

A szentély az a hely, ahol a szívünk dobog; a szívünk ezért a helyért dobog, azokért a személyekért, akik ott laknak. Mindenekelőtt ez a nagyasszony lakik ott, aki megnyitja szívünket az örök szeretet számára, Krisztus, az Atya és a Szentlélek számára. Önök erőteljesen munkálkodtak ezen, különben mindez most nem lenne itt. Talán egy kicsit bele is fáradtak. Azt gondolom, hogy ez érthető és normális.

Felépítettek itt egy központot és látom, folytatódik az építkezés. Szentélyt építettek; családnapokat tartanak; tegnap este beszámoltak sok egyéb rendezvényről is. Csodálkozom és megcsodálom ezt az erőt. A Szűzanya és alapító atyánk erős eszközökre talált.

Honnan jövünk?

A családok közt van egy ív a generációk között. A legtöbben életük közepén tartanak, a „gyerekezés” időszakában. De vannak nagyszülők is. Ahol a gyerekek még otthon vannak, az állandó öröm és állandó kihívás is a szülők számára. Nem tudom pontosan, hogy a kamaszkor itt Magyarországon hogyan zajlik. A német családoktól tudom, hogy ez néha nagyon sok erőt követel. Ebbe is bele lehet fáradni. Gondoskodniuk kell a gyerekeikről, talán a szüleikről is; helyt kell állniuk a munkájukban. Nem ismerem még olyan jól a magyar helyzetet, de Németországban, a munka világában, kemény az élet. Emellett Önök felelősséget hordoznak a Schönstatt-mozgalomért is már régóta. Ha valaki intenzíven és hosszan dolgozik, észreveszi, hogy Schönstattban is vannak emberi gyarlóságok, csalódások. A jó házasságban is így van, ahogy az idő múltával jobban megismerjük egymást. Az életkor közepe táján

megérezzük, hogy sem a fizikai, sem a lelki erőnk nem kimeríthetetlen. És felmerülhet az a kérdés is, hogy ez minden, amiért élek: a siker, a felépített kapcsolatok...? Talán vannak bennem fel nem dolgozott csalódások is.

Szeretnék felolvasni Önöknek egy kis részt egy könyvből, mely az életkor közepével foglalkozik:

„Abban a hódító beállítottságban, mely meghatározza az élet első felét, fönnáll annak a veszélye, hogy szeretnénk lelki sikereket és áldásokat elérni; hogy hódítás útján akarunk ezekre szert tenni. Törődünk a személyes lelki étellel, bevetjük magunkat az egyházközségben, ahol talán még valami hivatalra is szert teszünk... Úgy tűnik, hogy minden rendben van. Aztán a lelki élet egyre inkább üreseedő és fáradékony lesz, és kilúgozva érezzük magunkat. A Biblia-olvasás, imádkozás alig hoznak valamit, és egyre inkább haszontalan foglalkozásnak tűnnek. Az ájtatosságok és a prédikációk már nem mondanak semmit, minden üresként hat. Ehhez hozzájön még az egyre erősödő belátás, hogy sok mindenre képtelenek vagyunk, és annak a felfedezése, hogy mégsem vagyunk azok a hibátlan, győztes típus, akinek eddig talán tartottuk magunkat. És ez a többiekre is ugyanígy érvényes. Egyre inkább előbukkannak az életünk hamis mozgatórugói, már nem tudjuk őket meg nem látni...”

Mindez egy olyan helyzet, mely a saját korlátainkat egyre jobban láthatóvá teszi. A Jóistennek ezzel is szándéka van. Kentenich atyának tulajdonképpen ez az egyik kedvenc témája. Gyakran mondta, hogy *nagyon fontos, hogy megízleljem a saját tehetetlenségemet, gyámoltalanságomat, korlátaimat, és elmerüljek bennük, sőt megtanuljak ezeknek örülni. Isten megnyilvánulhat általam, ha bizalommal telve mindent megmutatok Neki és utána mindent Tőle várok el. Akkor a Szentlélek vagy felrobbantja a korlátaimat, vagy meghagyja azokat, mert nagyobb örömet okozok, ha ezeket tovább hordozom, és alázatos leszek. Ha valaki becsületesen küzd, és közben újra meg újra elesik, az mélyen, alapvetően jóságos lesz a többiek, a környezete iránt.*

Hová jövünk?

Azt gondolom, hogy ezek a családnapiak itt Óbudaváron segíteni fognak Önöknek, hogy megérkezzenek erre a kegyhelyre, kipihenjék magukat, visszatekintsenek, előre nézzenek egyedül is és házaspárként is, hogy mindent följánljanak, odaadjanak és hagyják újólá megajándékozni magukat. Óbudavárra a szentélyhez jöttek, amelyért mindent szívesen megtesznek. Az a benyomásom, hogy a Szűzanya Önöknek egy szentírásbeli mondatot szeretne mondani: *Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak vagytok és terhet hordoz-*

tok, szeretnék felüldíteni Titeket! (Mt 11,28) A saját szavainkra fordítva ez így hangzik: *Szeretnék a Számotokra nyugalmat biztosítani, pihenjétek ki magatokat, tegyétek le a terheiteket, és tankoljatok fel!* Azt gondolom, hogy az örömmünket, első szerelmünket is szeretnénk megújítani. És hagyhatjuk, hogy Mária ezzel is megajándékozzon bennünket.

„Fölállítom itt a trónomat”

A szentelés ünnepén a Szűzanya felállította itt a trónját. Az év e nagy eseményét szeretnénk a középpontba állítani és ennél elidőzni.

Budapesten egy kis nővér-közösségnél laktam, és ott az egyik nővértől kaptam egy kis képet. Bizonyára ismerik ezeket a szentképeket, a gyerekeknek szokták osztogatni. A szóban forgó képecskén kis angyalok harangoznak és felülről nézi őket a Szűzanya... Ez a kép olyan, mint egy (szimbolikus) „fotó” a szentelésről. A kis harang a kápolna harangja és a Szűzanya, Magyarország királynője, lenéz (a valóságban nemcsak lenézett, hanem le is szállt).

A Szűzanya

- tekintete anyai jóságos, úgy akar itt működni, mint *a mi anyánk*;
- tekintete felemelő, mint *nevelő* is működni akar itt;
- tekintete jóságos és szeretetteljes, mint *a nagyobb szeretet Asszonya* akar itt működni;
- felütötte itt a trónját, hogy meghódítsa a szíveket Krisztusnak: mint *Krisztushozó* akar itt működni;
- *királynő*, a tartása is nemesen királyi, mint királynő akar itt működni.

Ezek a témák és gondolatok jutottak eszembe, amikor a szenteléskor itt voltam és erre a képre néztem. Ezekről lesz majd szó részletesebben.

„Köszöntelek, mosolyogj rám vissza!”

A kép hátulján egy kis ima van:

*Istennek szent anyja,
Köszöntelek csengő-bongó
harangszóval. Ámen.*

*Köszöntött az angyal,
Üdvözlégy Mária,
Köszöntelek én is,
Mosolyogj rám vissza!*

Nagyon tetszik nekem ez az ima! Gyerekek számára írták, de nekünk, schönstattiaknak gyermeki szívünk van. Egy kérés van itt a Szűzanyához, mondhatni a Schönstatt háromszor csodálatos Anyjához és Magyarország királynőjéhez: „*Mosolyogj rám vissza!*” – ezekben a napokban, e családnapok alatt. Emlékeztet engem ez Kentenich atya egyik imájára. Dachauban, a koncentrációs táborban nagyon sok nehéz helyzet volt. Egyszer a foglyoknak sorakozó volt, és hosszú ideig (több órán át) ott kellett állniuk. Az egyik fogoly hallotta, hogy Kentenich atya imádkozik: „*Anyám köszöntelek, Te is köszönts engem!*”

Csendesen ezt imádkozta, folyamatosan, mindig újra. Ez a zseniális gyermekiség imája. A gyermekien egyszerűvé vált szívnek nincs szüksége sok bonyolult kifejezésre; minél egyszerűbb, annál jobb.

„*Anyám köszöntelek, Te is köszönts engem!*”
„*Köszöntelek, mosolyogj rám vissza!*”

Fölkerekedés-hangulat

Az is nagyon tetszik a szentképen, hogy angyalok húzzák a harangot.

A harangozás nekem azt jelképezi, hogy itt most egy *útnak indulási hangulat* van. A szentelésen sokan voltak itt, sok pap is, sok család, sok nővér is, számtalan országból.

A szentély szentelésének napja egyúttal a nagy pápa, II. János Pál halálának a napja is.

Amikor a szentelés után visszautaztam innen Németországba, a vonatról Dél-Németországban leszálltam, és meglátogattam egy családot. Szerdán jutott el ott hozzám a hír, hogy két fiatal nő a szövetségből elhatározta, elmennek Rómába, a Szentatya ravatalához. Ez egy olyan évfolyam, mely nagyon szereti az egyházat és II. János Pál pápát. Az egyik nő nem volt egészen biztos magában, hogy menjen-e vagy se. Szerda délelőtt 11-kor kiderült, hogy van még egy hely a buszon. Hirtelen félni kezdett: *Hogyan bírom ki ezt a nagy tömeget? Mi lesz addig otthon a gyerekekkel (három kis gyermeke van)? Mit gondolnak majd rólam a szomszédok, tiszta örültnék fognak tartani.* A zarándoklatnak egész fontos tapasztalata volt a számára, hogy néha minden félelmet és bizonytalanságot le kell Isten kezébe tenni. Ezért Isten gazdagon megajándékozta. Csütörtökön megérkeztek Rómába. Még Róma előtt ki kellett szállniuk a buszból és vonattal mentek tovább. Szerencsájük volt. A legtöbben már nem mehettek be Rómába, de nekik vonattal még sikerült. Már

régen lezárták a Szent Péter teret, de nekik mégis sikerült a bazilika közelébe eljutniuk. Találtak egy lyukat a tömegben, csak 3 órát kellett várniuk, és odamehettek a pápa ravatalához. Azt mesélte, hogy olyan szívesen imádkozott és elidőzött volna ott még, de a rendezők szigorúak voltak. A Szent Péter bazilikában nagyon telített volt a légtér, a tv-ben ebből semmit sem lehetett érzékelni. Szerettek volna hosszabban imádkozni, ezért kerestek maguknak a bazilikában egy sarkot, és ott bensőségesen imádkoztak.

És akkor visszafelé menet újra szerencséjük volt, találtak megint egy lyukat a menetben és ismét odamehettek a ravatalhoz. Ezt a második menetet egész tudatosan azokért tették, akik szerettek volna, de nem mehettek oda. „Az életemben – mondta az egyik nő – első alkalommal életem át az ősegyház tanúságtételét: »Nézzétek, mennyire szeretik egymást!«” Az egyik oldalon a Szentatya, aki a halálával bezárólag mindent megtett az egyházért, a másik oldalon a sok ezer fiatal, akik készen voltak rá, hogy annyi sok erő- és időráfordítással megmutassák iránta való szeretetüket. Az egész út nagyon szép volt e fiatal nő számára. Azt gondolta, hogy ez az egyház tavasza. Az a tavasz, amelyről a pápa gyakran beszélt. A média (legalábbis a német média) gyakran támadta a pápát életében, de a betegsége és halála idején megszűntek a támadások. Magot vetett a földre, és most kitavaszkodik. És hirtelen a német média is elismerően nyilatkozott meg. A tavasz áttört, nagy erővel.

Ezen a héten együtt szemléljük Nagyasszonyunkat a szentélyben. Mária a mi anyánk, neki anyai tekintete van, anyaként, mint a mi anyánk akar itt működni. A Szentírás betlehemi képeiből ismerjük a klasszikus anyát. Megszüli a gyermeket, bepólyázza és a jászolba fekteti. Kentenich atya így imádkozik erről a szentírásai titokról:

„Add, hogy ebből az eseményből az egyház iránti, a Szentatya iránti és a szentély iránti első szeretetünket megújítsuk; add, hogy megújítsuk első szeretetünket Nagyasszonyunk iránt, Schönstatt iránt, és megújítsuk a házastársunk iránti első szeretetünket is.”

A családközösségünk számára ez a három mindig szorosan összetartozik.

Mária, a mi anyánk

Mária, az anya

A Szűzanyának anyaian jóságos tekintete van, és mint anya akar itt működni, mint a mi anyánk. A (Szűz)anya klasszikus képe a betlehemi helyzetben mutatkozik meg: megszüli a gyermeket, bepólyálja és beteszi a jászolba.

Kentenich atya „Az ég felé” c. imakönyvében így imádkozik:

*Bethlehemben, egy szegény kis istállóban
megszülöd a világ urát mindannyiunknak.
Ahogy a pásztoroknak, bölcseknek őt megmutatod,
s imádva-szolgálva előtte meghajolsz,
engedd, hogy így lehessünk mindig szerető eszközei,
hogy beviessük őt mélyen az emberi szívbe!*

Ezt a kis versszakot az örvendetes rózsafüzér 3. tizede (akit Te, Szent Szűz, e világra szültél) előtt imádkozza.

Tehát úgy mutatja be Kentenich atya a Szűzanyát, amint éppen önzetlenül „elrejt” a gyermeket. Egy másik képre is emlékeztet ez engem, amit Kentenich atya használt, amikor Dachauban volt a börtönben. Azt mondta: „minden anya a legjobb pólyát és a legjobb pelenkát szerzi be gyermeke számára. Ez még akkor is így van, ha tüskéket és bogáncsokat helyez bele. Mindig a legjobbat akarja a számára”.

Ez a zseniálisan naiv gyermekség képe. Így tudott csak megbirkózni a koncentrációs tábor poklával. Kentenich atya gyakran, amikor előadást tartott, vagy valakivel beszélt, odamutatott a Szűzanya-képre, és azt mondta: *a képen a kis Jézus helye a mi helyünk.*

II. János Pál pápa Mária-titka

Ő a mi anyánk a szentélyben, a Szűzanya a mi édesanyánk. Ő volt a meghalt pápánknak, II. János Pálnak is az édesanyja. Gondolom, hogy maguk elé tudják képzelni a pápa címerét!

Ott van a kereszt és az M betű. Akkoriban, amikor pápa lett, és amikor megszületett benne a címerének az ötlete, a heraldika szakemberei azt mondták a Vatikánban, hogy ez így nem jó. Erre a pápa csak annyit válaszolt: *Ez így marad!*

A címere egyszerű és erős jele Krisztus és Mária iránti szeretetének. Temetésekor a Szent Péter téren, az egyszerű koporsón is ugyanez a jel volt. Az uralkodás jelei: a korona, a kulcs, a pástorbot és a stóla már elmaradtak, csak a kereszt és az „M” betű volt látható. Már diákként, egyetemi hallgatóként az volt a szokása, hogy a jegyzetpapírjaira is odarajzolta Krisztus és Mária jeleit. Amikor világszerte útra ment repülővel, újságírók együtt repülhettek vele.

Az egyik újságíró meséli, hogy amikor a repülés után bementek a pápa munkakabinjába, a papírkosárból kivett papírjain, minden lapon láthatók voltak Jézus és Mária szimbólumai.

Egy nagy német újság neves újságírója, aki visszatért a hithez II. János Pál pápával való munkája kapcsán, azt írja: „Egészen biztos, hogy a pápa Madonna iránti tisztelete egész életében fontos helyet foglalt el. Nemcsak hogy ott van a címerében az „M” betű, hanem a jelmondata is Máriára irányul: *„Egészen a Tied!”*”

Ez az újságíró könyvet írt II. János Pál pápáról. Ebben olvastam az ellene elkövetett merénylet történetét. Nagyon nagy benyomást tett rám. Azt írja, ha ilyen közelről, ilyen nagy fegyverrel valakit célba vesznek és meglőnek, egészen valószínűtlen, hogy életben marad. 1981. május 13-án, abban a pillanatban, amikor a támadó elsütötte a fegyvert, egy kislány a tömegben felemelt egy képet, hogy a Szentanya áldja meg. A pápa lehajolt, hogy megáldja a képet. Ebben a pillanatban süvített el a feje mellett a golyó és egy apáca karjába fúródott. A második lövés a semmibe ment. Ezután elvesztette türelmét a merénylő, és harmadszorra hasba lőtte. Négy napig tartott, amíg az operáció után felébredt. Azt mondták neki az orvosok, hogy a golyó a testében elkanyarodott, mintegy kikerülte a fontos szerveit. Olyan volt, mintha egy kéz átirányította volna. Az a kép, amelyet abban a pillanatban a Szentanya megáldott, a Fatimai Szűzanya képe volt. Akkor a Szentanya behozta a kórházba a Szűzanya fatimai megnyilatkozásait, és a 3. titok, amit addig nem hoztak nyilvánosságra, azt mondja, hogy a pápát súlyos sérülés fogja érni. A Szentanya biztos volt abban, hogy a Szűzanya mentette meg az életét, és hálából elzarándokolt Fatimába. Azt a golyót, ami a testében volt, egy koronába dolgoztatta bele, és a Szűzanyának ajándékozta.

Az újságíró, Andreas English, nagyon élesen megfigyelte a Szentanyát. Amikor Fatimában imádkozott a pápa, látta rajta, hogy nagyon fontos neki az otléte. Tehát ez II. János Pál pápa Mária-titka!

Kentenich atya Mária-titka

Kentenich atya Mária-titka: a Szűzanya, aki a szentélyben lakik. Kentenich atya szívének az otthona ott van a szentélyben. Kentenich atya nélkül nem lenne nekünk sem ez az otthonunk. A Szűzanya Kentenich atyának a „nefelejcsé” volt.

A Szűzanyával való szeretetkapcsolata már gyermekkorában kezdődött. 9 éves korában a Szűzanyának szentelte őt az édesanyja az árvaházban. Egyszer egy előadást tartott, és elmesélte ezt a történetet, de nem a sajátjaként.

„Valahol egy anya egészen borzasztó körülmények között él, nagyon ragaszkodik a gyermekéhez, de árvaházba kell adnia gyermekét. Miért? Mert a sorscsapások olyan nagyok, hogy nem tudja magánál tartani a gyermeket.

Mit tesz? Mélyen meg van győződve arról, hogy nem tudja a gyermekét felnevelni, ezért a Szűzanyának kell kézbe vennie a nevelését. Nincs sok kincse, csak az elsőáldozási keresztje, amelyet fiatal lányként kapott. Ez az egyetlen kincs, amelynek birtokában van. Bemegy az árvaház kápolnájába és látja a Szűzanya szobrát, előveszi a nyakláncát, és a Szűzanya nyakába akasztja.

Egy édesanyja szeretetével kéri: Kell, hogy Te legyél a gyermekem anyja! Neked kell a gyermekemet felnevelned!

A Szűzanya fényes, ragyogó munkát végzett, a gyermeket nagyszerűen felnevelte, derék ember lett belőle.”

Ez a kép napok óta foglalkoztat engem. Ez volt az ő „magélménye” ez volt az ő „nefelejcsé”. Ez az élmény a hordozó alap későbbi élete válságos időszakasaiban.

Akkor is vele volt ez az élmény, amikor fiatal éveiben nagyon nehéz, válságos időszakot kellett átélnie. Fiatalemberként Limburgba került, a papnevelő iskolába, novícius lett a palottinus közösségben. Aztán a többi kispappal együtt ő is teológiát tanult. Az első években megismerte a különböző filozó-

fiai irányzatokat. Nem tudjuk pontosan, hogyan került válságba. Feltételezések vannak erről. Talán a Kant-féle idealizmus tanulmányozása váltotta ki. Az volt a problémája, hogy képes-e az ember arra, hogy felismerje az igazságot? Ez valami másfajta probléma, mint az, hogy hiszem-e, hogy pl. a Szűzanya szűzen szült, vagy hiszek-e abban, hogy az Oltáriszentségben jelen van Jézus. Itt az volt a problémája, hogy egyáltalán képesek vagyunk-e megismerni az igazságot. Emiatt aztán természetesen az egész hite is elkezdett inogni. Kentenich atya azt mondta, hogy az egész limburgi időszakot – összesen 7 évet – végigkísérte ez a válság.

Úgy gondolom, hogy ehhez még hozzájött az a problémája is, hogy nem tudott senkinek sem megnyílni, senkivel sem tudta megosztani a gondját. Ez a nagy magányosság és bizonytalanság korszaka volt. Később azt mondta Kentenich atya erről az időszakáról: „Az volt az érzésem, hogy a következő lépés a teljes szellemi sötétség lesz, és megőrülök. Emlékszem, hogy hitbéli kételyekkel kellett erősen harcolnom, és hitbéli küzdelmeket kellett megküzdenem. Meg kellett harcolnom azért, hogy azt mondjam: Na jó, ha azt akarod, hogy megőrüljek, akkor megőrülök!” Az érzések természetesen ordítottak. Mindamellet, hogy hitének egész épülete megingott – ez nem logikus, de –, képes volt arra, hogy a Szűzanyának ajándékozza magát, és azt mondja: *Mindenem a Tied! A szellemi erőm elvesztése is!* Ez újra a 9 éves fiúnak a Mária-titka volt, és ez meg is mentette őt. Ettől a pillanattól kezdve sziklaszilárd alapot kapott a hite. Később biztos lett abban, hogy ezt ki kellett állnia, hogy később a schönstatti embernek választ tudjon adni a problémáira.

Kentenich atya 1917-ben így fogalmazta meg életcélját (latinul):

„Mindenkinek mindene akarok lenni, hogy a Boldogságos Szűzanya eszközeként, a legfelségesebb királynő eszközeként és a legszeretettebb édesanyám eszközeként minden lelket, különösen az ifjúságot megnyerjem Jézusnak.”

Engling József – Kentenich atya tanítványa – is hasonlóan fogalmazta meg személyes eszményét, valószínűleg Kentenich atya hatására: „Mindenkinek mindene és egészen Máriáé!”

Észrevehető, hogy ez Kentenich atya életcéljának rövidített változata.

Úgy gondolom, hogy a Szentatya és Kentenich atya nagyon közel vannak egymáshoz Mária szeretetében.

Az én saját Mária-titkom

Szeretném ösztönözni mindegyikőjüket, hogy gondolkozzon el azon, hogy mi életének Mária-titka? Mi a mi Mária-titkunk?

A német családszövetség egy fiatal évfolyamánál dolgoztunk a Szűzanyával való kapcsolaton. Egy férfi, aki pénzügyi tanácsadó vállalkozó, azt mondta:

„Az én Máriához fűződő kapcsolatomat erősen befolyásolja a hivatásom. Fontos nekem az a gondolat, hogy Mária egy »szupermenedzser«. Remek menedzserek vannak, de ő mindegyik felett áll.

Minden az ő kezében van. Éppen akkor, amikor valaki a saját főnöke, mint én is, és azt csinálhatja, amit akar, fontos, hogy legyen egy ilyen főnöke vagy főnöknője.” Ez a férfi fontolóra vette, hogy hogyan tudna ezzel a főnöknővel kapcsolatot kiépíteni. Az irodájában, mely a lakása fölött van a tetőtérben, kiakasztott egy nagy Mária-képet. Nagy üvegfal van itt. Egyik ügyfele azt mondta: *„Ha megyek az utcán és felnézek az irodádba, látom a Szűzanyát”.*

„Amikor szorít az idő – meséli a férfi –, elég egy odapillantás a képre, ami azt jelenti: »Tudnál most segíteni?«” A napot a szentelési imával kezdi és egy fohással.

Három lánya van. Egyszer egy kis kápolnát fűrészelt nekik fából, örömet akart szerezni vele. Aztán a lányok közül az egyik valamelyik táborból egy hasonló kis kápolnával jött haza. Feleslegessé vált a másik, amit ő csinált. Így gondolkozott: *Sokat vagyok hivatalos utakon, átformálok úgy, hogy betehessem az autóba. Most már 5 éve vele utazgatok és ez jó hely a Szűzanya számára. Néha érdekes, amikor más is velem utazik, akkor egész jó hitbéli beszélgetésekre kerül sor.*

Ugyanebből az évfolyamból egy másik házaspár is mesélt a Szűzanyához fűződő kapcsolatukról. A férj fiatal felnőttként ismerte őt meg, de a feleségnek már gyermekkorától volt kapcsolata a Szűzanyával. Úgy kezdődött, hogy mint gyermek, részt vett egy schönstatti táborban. *„Mielőtt ebben a táborban voltam, nem volt különösebb kapcsolatom Máriával – mondja a feleség. – Ezen a héten volt ott egy lány, akivel szerettem volna összebarátkozni, de ő nem akart. Nehéz volt nekem és honvágy támadt bennem. Akkor bementem a kápolnába és elpanaszoltam a bajomat Máriának. Ezen a héten azt a lányt nem tudtam megnyerni barátnőül, de Máriát igen.”* Azóta számára Mária a kapcsolatok asszonya, ha valakivel problémája van, Máriához fordul. Később, amikor a szeretetszövetség megkötésére készült, azt az ösztönzést kap-

ta, hogy keressen egy nevet, mely illik az ő Máriához fűződő kapcsolatára. Fontos volt neki, hogy erre a kérdésre választ találjon. Két nappal a szeretet-szövetség megkötése előtt, éjszaka hirtelen azt a választ kapta, hogy *Ő a szívem királynője*. Így fogja őt ezután szólítani.

Ismerem ezt a fiatalasszonyt. A Szűzanya sajátos tükörképe. Ahogyan ő a Szűzanyát nevezi, ahogyan rátekint, azzal megérinti saját személyes eszményét is. Vagyis ennek a fiatalasszonynak az évfolyamban mindenkire jó kapcsolata van. Egyszerű nő, de nincsenek ellenségei. Ő az a személy, aki összekapcsolja a szíveket. Elmesélte, hogy az esküvőjükre egy nagy schönstatti Szűzanya-képet kaptak ajándékba és nem tudták, hogy hova akasszák fel. Végül is a hálószobájukba, az ágyuk fölé helyezték. Azt mondta: *„Este, amikor már ágyban vagyunk a két gyermekünkkel együtt és átöleljük egymást, és a pillantásom odaesik a Szűzanya képére, akkor azt kívánom magamnak, hogy álljon meg az idő”*.

Azért meséltem Önöknek erről a férfiről és erről a nőről, hogy ösztönzést adjak, gondolkodjanak el azon: mi az én Mária-titkom, mi a mi Mária-titkunk?

Talán örömeiket lelik abban, hogy mint házaspár, beszélnek erről!

A Szűzanya: nevelőnő a szentélyben

A Szűzanya tekintete fölfelé húzó tekintet; mint nevelő akar itt működni. A következőkben szeretném ezt Önökkel közelebbről szemlélni. Azért is tesszük ezt, hogy utat keressünk első szeretetünk megújítására. Gondolom, hogy nem fogok sok új dolgot mondani Önöknek. Az a célom, hogy ismerős, jól ismert igazságok körül keringjenek a gondolataink. Az élet oldaláról kell körüljárjunk az igazságokat.

Anne Sullivan, a nevelő

Sok évvel ezelőtt mély benyomást tett rám, amikor egy filmet láttam Helen Keller életéről (Die Erzieherin der Helen Keller: Anne Sullivan). Ő Kentenich atya kortársa volt. Amerikában született és agyhártyagyulladás kapott kisgyerekkorában. A szülők küzdöttek az életéért; féltek, hogy elveszítik. A gyermek nem halt bele, szerencsés módon, de amikor a betegséget túlélte, észrevették a szülők, hogy a gyermek nem reagál a hangokra, a zörejekre. Kiderült, hogy sem nem hall, sem nem lát. A szülők mindent megkíséreltek, hogy találjanak olyan orvost, aki segít a gyermeküknek. Amikor 5 éves lett, világossá vált, hogy nem tudnak segíteni a többszörös bajon. A szülők megpróbálták nevelőnőt találni a gyermekük számára, hogy képes legyen valamit tanulni. A szülők is tanították természetesen a gyermeküket, de nem tudtak a lelkéhez férkőzni. Nagyon elnézőek voltak vele, mert sajnálták. Egyre inkább úgy bántak vele, mint egy kis állattal. A környezetükben voltak olyanok, akik már azt gondolták, hogy nem ép elméjű a gyermek. De aztán szerencsés módon, a szülők találtak egy fiatal nevelőnőt: Anne Sullivant, a 20-as éveinek elején levő fiatal lányt. Akkor került a házhoz, amikor a gyermek ötéves volt. Róla szeretnék beszélni. Nem volt könnyű az addigi élete, látási problémái voltak. Volt időszak, amikor vak volt, de aztán operáció segítségével visszanyerte a látását. A vak időszakában megtanult tapintással tájékozódni. Amikor a Keller-házba került, Helen úgy rontott rá, mint egy kutya. Akkor Anne elővett egy babát és nekiajándékozta. Úgy próbálkozott, ahogy a szülők normális esetben beszélnek a gyermekükkel, ahogy beszélni tanítják, ahogy rászoktatják a beszédre. Anne kezdettől fogva hitte, hogy Helen ép elméjű, nem beteg, hanem értelmes. De a nevelése nehéz, kemény munka volt.

Helen azt élte meg, hogy nem képes kapcsolatot teremteni a környezettel és ennek eredményeképpen dührohamai voltak. Például levetette magát a földre, amikor étkeztek. Anne próbálta tanítani, hogy hogyan kell az étkezésnél viselkedni, de a család mindent megengedett a kislánynak. Gyámoltalannak voltak a szülők a problémával szemben. Helen összevissza nyúlkaált és evett a különböző edényekből, tányérokból. Anne ezt megtiltotta neki, Helen erre elkezdett kiabálni és a földre vetette magát. Nehéz helyzet volt, mert a szülők elnézőek voltak Helennel. Anne viszont tudta, hogy Helen csak akkor indul el a tanulás útján, hogyha megtanul engedelmeskedni. Anne azt kérte a szülőktől, hogy néhány hétig egyedül szeretne lenni a gyermekkel. A szülők ingadoztak, de aztán beleegyeztek, hogy a kerti kisházba vonuljanak. Itt küzdött meg Anne Helennel. Lefekvéskor Anne az ágyon ült. Egyszer csak Helen ledobta magát az ágyáról. Anne fölkelte és visszatette az ágyba. Amikor Anne lefeküdt, Helen újra levetette magát. Anne felkelte és visszatette. És így tovább, 2 óra hosszat. Olyan harc volt ez, mely Anne minden erejét igénybe vette, de győzött. És Helen így megértette, hogy rábízhatja magát Anne-re. Ezután házi munkára tanította. Helen a dolgok nevét úgy tanulta meg, hogy amit tapogatással érzékelt, annak a nevére Anne ráírta Helen tenyerére. Együtt sétáltak és mindig így tanultak. Megmutatkozott, hogy Helen nagyon értelmes gyerek.

Miután az áttörés megtörtént, nagyon gyorsan tanult, úgyhogy később normális iskolába tudott járni. Anne mindig mellette ült és a tenyerére írta a szavakat, amit a tanító mondott. Sőt még egyetemi tanulmányokat is folytatott. Megtanulta a vakok írását. Azokat a könyveket, melyek nem voltak vakírásra átírva, úgy olvasta fel neki Anne, hogy írta a szöveget a kezébe.

Közben Anne látása rohamosan megromlott, mert túlfárasztotta magát a Helennel való munkában. Helen kora híres személyiségévé vált: bevetette magát a békéért, a szociális igazságosságért folyó közéleti folyamatokba. Sok embert meglátogatott, más fogyatékosokat is, és bátorította őket.

Amikor Anne férjhez ment, azt mondta férjének, hogy neki Helen lesz mindig a legfontosabb az életében. 50 évig élt mellette, állt a rendelkezésére, a legjobb erőit ajándékozta neki.

Kentenich atya beszélt Helen Kellerrel, amikor 1912–14-ben a fiúkkal foglalkozott Schönstattban. Rajta keresztül mutatta meg nekik, hogy mire tesz képessé a nevelés és az önnevelés. Helen mindent, amivé lehetett és vált az életében, azt a nevelőjének Anne Sullivannak köszönhetette.

Anne olyan nevelő volt,

- aki hitt a Helenben lévő jóban;
- aki végtelen türelemmel készségeket és tudást közvetített Helen számára;
- kész volt, hogy mindent odaadjon, ami Helennek használ;
- úgy szerette, hogy gyakran fájhatott is neki a szeretet;
- szeretetből kérlelhetetlen következetességgel engedelmességet követelt meg Helentől;
- fájdalmat kellett hogy okozzon Helennek, hogy segíthessen neki és hűséges volt hozzá élete végéig.

A Szűzanya a szentélyből mint nevelőnő működik

A tekintetünket most Helen Kellerről át szeretném irányítani saját magunkra. Az életünk, hála Istennek, nem olyan súlyosan terhelt, mint Helen Kelleré. Mégis szükségünk van nevelőnőre! A Szűzanya itt a szentélyben letelepedett, és az alapító oklevélben megígérte, hogy nevelni fogja a szívünket. Ugyanazt mondja nekünk is, mint a szolgálknak a kánai menyegzőn: „*Tegyetek meg mindent, amit csak mond!*” (Jn 2,1-5)

A szentélyünkben letelepedett Szűzanya olyan nevelő:

- aki hisz a bennünk lévő jóban;
- sok türelemmel tanítani akar minket;
- kész arra, hogy mindent odaadjon nekünk,
- úgy szeret minket, hogy fájhat is neki ez a szeretet,
- soha nem hagy el bennünket;
- azért okoz fájdalmat nekünk, hogy segítsen;
- hűséges mindvégig;

A Szűzanya nevelőnője a szívemnek, a házasságomnak, a családomnak.

Azt mondja az alapító oklevélben: „A szentélyből *magamhoz vonzom a szíveket, és nevelni fogom őket*”. Egy igazi nevelőnő képes arra, hogy végtelen türelemmel készségeket és tudást adjon át, hogy követelményeket támasszon, hogy előremozdítson, előrevigyen bennünket. Következetességet követel, hogy segíthessen rajtunk. Néha ezért fájdalmat kell, hogy okozzon.

„A nevelők olyanok, akik szeretnek, és soha nem hagynak föl azzal, hogy szeressenek” – mondta Kentenich atya.

A Szűzanya mint Kentenich atya nevelője

Mielőtt a saját életünkre tekintenénk, vizsgáljuk meg Kentenich atya életét. Ő Schönstattban egy egészen különleges eszköz, aki a legmélyrehatóbban élte át a Szűzanya nevelő munkáját. A nevelőnő szerető kezét kemény iskolában tapasztalta meg.

Ezt később a hitéből fakadva a 25 éves papi jubileuma alkalmával így értelmezte: „*A köszönetet, mely ezekben a napokban nekem szól és amelyet én Önöknek visszaadhattam, fogadja magába az egész család, és kormányozza, vezesse a schönstatti kedves, háromszor csodálatos Anyánk és Királynőnk szívébe.*

Ami lett, ami általam lett, ami Önök által lett, az a mi schönstatti kedves, háromszor csodálatos Anyánk által lett. Elmagyarázhatom Önöknek az egyes szakaszokra vonatkozóan, hogy mi, hogyan jött létre, milyen működés, milyen tevékenység által. Ebben az összefüggésben először is azt mondhatom, hogy Ő (Szűzanya) formált és alakított engem kilencéves korom óta. Nem szeretek erről egyébként beszélni, de azt hiszem, hogy ebben az összefüggésben szabad valamit röviden elmondanom. Nincs olyan ember, aki nála mélyebb hatást gyakorolt volna fejlődésemre. Milliók tönkrementek volna abban a magányban, amelyben én voltam. Bensőleg teljesen egyedül kellett felnőnem, mert a bennem megszületendő világnak nem volt szabad semmiféle más emberi tényezőhöz sem kötődnie. Ha a lelkem érintkezésbe került volna az akkori kultúrával, az lélekben lefoglalt volna engem. Akkor ma nem tudnám ilyen őszintén mondani, hogy a nevelésem a Szűzanya műve volt, hogy semmi más emberi befolyás sem működött közre benne mélyrehatóbban. És tudom, hogy ezzel mit mondok.”

Egy másik alkalommal szintén kifejezésre juttatta ezt: „*Amennyire csak lehetett, csak a Szűzanyától akartam függőségbe kerülni. A Szűzanya természetesen mindig Istennek, az Úr Jézusnak a jelképe. Számtalanszor úgy éreztem magam, úgy láttam magam, mint aki a csodálatos Anyával van kapcsolatban. Ő a nagy tanítómester és nevelő az életemben.*”

II. János Pál pápa nevelése

Most vessünk egy rövid pillantást II. János Pál pápa életére is. Talán mennyei törvényszerűség, hogy különleges eszközeit Isten kemény életiskolában neveli. Karol Wojtyła egy jó hírű családból származik, egyszerű körülmények közül. Kilencéves korában veszítette el édesanyját, 12 évesen

bátyját, aki fiatal orvos volt, és megfertőződött a kórházban végzett munkája során. Később mesélte, hogy a bátyja elvesztése az észlelés szintjén mélyebben érintette, mint édesanyja halála. Húszéves volt, amikor édesapját is elvesztette; 17-18 éves korában kezdődött a világháború. Barátai, ismerősei, iskolatársai közül sokan voltak, akik koncentrációs táborban haltak meg. A tanulmányait nem tudta nyugodtan befejezni. Kőbányában vállalt kemény munkát. A háborús években az élet nehéz oldalát kellett, hogy megélje. Írt egy önéletrajzot, s ebben bepillantást enged életének ebbe a nehéz korszakába. Fölteszi a kérdést: „*Sok kortársam elveszíti az életét. Én miért nem?*” Megpróbálja felkutatni, hogy mit akar ezzel a jó Isten és a Szűzanya. „*Miért kellett nekem ezt így átélnem?*” A Gondviselés kezét említi. Az a benyomása, hogy a papi élete, hivatása már keletkezésénél részesült nemzedéke gyermekeinek sok áldozatában. Bevonatott az áldozatba, amelyet nekik kellett meghozniuk. „*Milyen tisztelettel adózom az ismerős és számomra ismeretlen személyeknek, bármely nemzethez is tartoznak és bármely nyelvet is beszélnek! Milyen tisztelettel tartozom nekik, akik áldozatukat felajánlották a történelem nagy oltárán ahhoz, hogy én a papi hivatásra vonatkozó meghívást követni tudjam, s hivatásomat meg tudjam valósítani! Valamilyen módon ők voltak azok, akik engem erre az útra vezettek, amennyiben az áldozatukkal érhetővé tették számomra Krisztus papságának legmélyebb és lényegi igazságát.*”

Amikor édesapja meghalt, megismert egy 30-40 éves fiatalembert. Egy olyan férfit ismert meg benne, aki mély lelkiéletet élt. Nem volt pap. Kapcsolatban volt fiatalokkal, akiknek megmutatta, hogy milyen szép és fontos az életszentségre való törekvés. Nagy hatást gyakorolt Karol Wojtylára ez a férfi. Őt is és a többi fiatalembert is elvezette oda, hogy vegyék kézbe önmaguk nevelését. Összeírtak maguknak jófeltételeket és este írásban ellenőrizték. A pápa egyik életrajzírója azt írja, hogy II. János Pál pápa nagyra értékelte a világi hívőket, mert őt magát is világi keresztény hívők segítették a hithez. E tekintetben két fontos személy volt az életében: az édesapja és az előbb említett férfi.

A Szűzanya a mi nevelőnk

Most saját magunkra szeretnénk tekinteni. Hogyan működött a Szűzanya az életünkben, mint nevelő? Különböző útjai vannak annak, ahogyan Ő nevel minket. Az egyik út az, hogy arra ösztönöz bennünket, hogy saját magun-

kat neveljük. Megmutat nekünk egy eszményt. Felmelegíti a szívünket, hogy az eszmény szerint szeressünk élni, és a nevelésünket a saját kezünkbe vegyük. De újra és újra eljutunk egy olyan pontra, ahol az önnevelés fáradttá tesz bennünket. Azt gondolom, hogy minél idősebbé válunk, annál fontosabbá válik a nevelésünk másik módja: a Szűzanya a saját kezébe veszi a nevelésünket. A mi munkánk ekkor abban áll, hogy megengedjük neki, hogy neveljen minket. Elzárkózhatunk vagy vele tarthatunk.

Mind a két utat kicsit szemügyre szeretnénk venni.

A Szűzanya ösztönöz az önnevelésre

A 30-as, 40-es években Kentenich atya nővéreket küldött Amerikába, Afrikába, Ausztráliába. Ez stratégiai szempontból okos döntés volt. Ha Németországban a politikai üldöztetés miatt Schönstatt tönkremenne, akkor Amerikában... túlélje. Kentenich atya a háború után ezeken a helyeken meglátogatta a Schönstatt-kezdeményeket. Az Afrikában élő nővérek azt mondták neki: *A mi életünk itt nagyon kemény és sok nehézségünk van. Tulajdonképpen nincs szükségünk arra, hogy különleges jófeltételeket tűzünk ki magunk elé. Elég dolgunk van azzal, hogy az adottságokat kibírjuk, elviseljük.* Ekkor Kentenich atya azt mondta nekik: *Éppen az Önök helyzetében kell az önnevelést komolyan venni. A nehéz helyzettel csak úgy tudnak megbirkózni, ha önmaguktól valamit még megkövetelnek. Ez adja meg majd Önöknek az erőt ahhoz, hogy kibírják a nehéz külső körülményeket.*

Amikor Kentenich atya Koblenzben a börtön sötétzárkájában volt, erről később többek között ezt írja: *„Hogyan tudtam volna mindezt kibírni, ha a testemet – mint Szent Pál – nem az öklömmel kezeltem volna!”*

Amikor Kentenich atya Amerikából a '60-as években visszatért Németországba, találkozott kispapokkal, akiknek a nemzedéke nagyon kritikus volt. Azt mondták Kentenich atyának, hogy ez a lelki napirend olyan, mint egy lot-tószelvény kitöltése. Tényleg van ennek valami értelme?! Kentenich atya nem mondott ehhez sokat, hanem a mellényzsebéből egy kis cédulát húzott ki. Az volt az ő saját lelki napirendje.

A Szűzanya találékony, hogy arra ösztönözzön bennünket, hogy legyünk következetesek önmagunk iránt, hogy a Jóistennel való kapcsolatot újra meg újra vegyük fel. Ez a lelki napirend és az önnevelés értelme.

Egy feleség, aki a német családszövetség tagja, azt mesélte, hogy ébredés után számára a reggel azzal kezdődik, hogy személyes imát mond. Egészen tudatosan nem kötött imát választott azért, hogy a Jóistennel való személyes

beszélgetést gyakorolja. Néha az ágy szélén ül, és azt mondja: „*Jóisten, ezt a napot a Te kezébe szeretném helyezni. Minden örömmel a Te rendelkezésedre bocsátom magamat. Segíts nekem, hogy mindent elfogadjak, ami jön, és segíts nekem, hogy mindent úgy végezzek, ahogy Neked tetszik!*”

Kentenich atya Amerikában házaspároknak ösztönzést adott arra, hogy ébredés után az első imának és lefekvés előtt az utolsó imának imádkozzák a szentelési imát. (Úrnőm és Anyám, egészen felajánlom magam Neked...)

Az USA-ban azt a javaslatot adta Kentenich atya házaspároknak, hogy ezt az imát térdelve is lehet imádkozni. Hozzáfűzte, hogy némelyek ehhez kapcsolódva imádkoznak még egy olyan imát is, amely Kentenich atyában gyerekkora óta növekedett:

„*Üdvözlégy Mária! Tisztaságod miatt őrizd meg tisztán a testemet, lelkeimet. Nyisd tágra a Te és Fiad szívét nekem. Könyörögj ki nekem egy mély önismeretet és a mindhalálíg tartó állhatatosság és hűség kegyelmét!*”

Egy németországi szövetségi évfolyam az évfolyameszményéhez egy rövid imát fogalmazott meg. A házaspárok maguk elé tűzték, hogy reggel ez legyen az első röpmájuk (2 soros az ima) felébredés után. Az egyik feleség mesélte, hogy ha nem együtt kelnek – mert ő gyakran korábban kel, mint a férje –, kimegy a hálószobából, és amikor kinyitja az ajtót, kis fény vetődik az alvó férjére, úgy imádkozza a röpmát, hogy közben az alvó férjére néz.

Kentenich atya egyszer azt a javaslatot tette, hogy ne müljön el étkezés egy kis lemondás nélkül. Ez azt is jelentheti, hogy fáradozom egy jó beszélgetésen az étkezés alatt. Vagy egy kedvenc kolbászt későbbre hagyok. Nem mindjárt az első kenyérrel, hanem a második szelettel eszem meg.

Egy férfi azt határozta el, hogy amikor az íróasztalához odaül – mivel tanár, délutánonként szokott az íróasztalánál dolgozni –, először egy vallásos könyvből olvas.

Egy feleség azt mesélte, hogy sokszor a Jóisten a gyermekek és a házas-társ által szól. Egyszer az egyik gyereke azt mondta: Mama, te állandóan zsörtölődsz!

Ez a lelkébe hatolt és azóta az a jófeltétele, hogy megpróbálja a gyermekét naponta egyszer megdicsérni. Néha nem könnyű valami dicsérnivalót találni. Egy másik alkalommal azt az üzenetet kapta a társától: kiállhatatlan vagy! Akkor azt tűzte ki magának jófeltételként, hogy naponta beiktat egy kis szünetet. Például amikor a gyerekek alszanak (kisgyerekek voltak), akkor ezt az időt nem arra használja ki, hogy gyorsan minden munkát elvégezzen, hanem először is szünetet tart a férje iránti szeretetből.

Egy másvalaki, amikor olyan sok munkát látott maga előtt, hogy elrontotta vele a hangulatát, megtanult apró kis lépéseket tenni. Minden nap csak egyetlen helyet hozott rendbe, nem mindent.

Az önnevelésnél, a jófeltétel keresésénél fontos, hogy valami odaillőt találjunk. De legalább olyan fontos az, hogy egy jó szót találjunk arra, ami engem mozgásra készítet. Olyan szót, ami illik a személyes eszményemhez, a házasság eszményemhez, csoporteszményemhez. Az értékek iránti természetes vonzódásomat kell, hogy eltalálja. Tehát a jófeltételeknek nem szabad a fejünkre nehezedő köveknek lenniük.

Egy férfi ezt a jófeltételt fogalmazta meg magának: *Engedelmeskedj a Fiúnak, ezért gyere le a trónról!* (Ez a németben rímel.) Ezzel készíteti magát arra, hogy ne tartsa magát olyan fontosnak. Ne beszéljen olyan sokat, hanem inkább a másik mondanivalójára figyeljen.

A rímes forma lerövidíti a mondandót, tömöríti. Sokat segíthet. A tudatalattink reagál a rímekre. Ezért értékesek a gyermekimák. Ezt az önnevelésünk számára is kiaknázhathatjuk.

Valakinek az a jófeltétele, hogy: *szeretném a társamat nagynak látni!* Normális dolog, hogy az egy fedél alatt élés által nagyon közel kerülünk egymáshoz, és a másik körül ordítanak a hibák, gyengeségek. Itt az a jófeltétel, hogy naponta egy dolgot megnevezek, amit a társam jól csinál.

Egy másiknak az a jófeltétele, hogy *azt a gyereket, amellyel nincs sok gond, munka, azt nem hanyagolja el.* Így hangzik a jófeltétel: *Időt szakítok a „szendvics” gyerek számára!* Az ösztönző szó, ami itt mozgásba hozza: *fontos vagy nekem!*

Valakinek az a jófeltétele, hogy *a távollévőkől nem mondok rosszat.* Ez a személy azt tűzi ki maga elé, hogy elkerüli azokat az alkalmakat, amelyek ilyen beszélgetéshez vezetnek. S ha a körben valakiről rosszat mondanak, akkor valami pozitív vonatkozást említ az illetőről. Itt is van egy rímelő szó: *Aranyásás, ganajtúrás helyett!*

Azt gondolom, különös esély számunkra, hogy mint házaspár vagyunk úton, és közösen törekedhetünk a célunk felé. Olyan időszakokban, amikor kettőnk közül az egyik fáradtabb, akkor a másik továbbviheti a frontot.

Egy házaspár mesélte, hogy a nagyböjti időben felmerült bennük, hogy együtt készülnek a húsvétra. Megállapodtak abban, hogy mindegyikük tesz a másikért valamit, de hogy mi volt az, csak húsvétkor árulják el egymásnak. Közben is megbeszélhetik, ha kölcsönösen rájöttek. A feleség mesélte, hogy egészen szép és izgalmas böjti idő volt. A feleség azt határozta el, hogy nem

fogja a férj túlsúlyát piszkálni. (Kicsit elhízott, a feleség aggódott, és megjegyzéseket tett rá. De tudta, hogy úgysem hoznak eredményt a megjegyzései.) Húsvétkor megkérdezte a férjét: *Észrevetted, hogy mi volt a jófeltétele?* A férj azt válaszolta: *Igen, észrevettem, hogy nem jött kritika.* De más dolgot is észrevett, hogy az egész légkör jobb volt. Aztán a férj is megkérdezte a feleségét, hogy észrevette-e, hogy mi volt az ő jófeltétele. Nem volt nehéz rátalálni. Minden héten friss virágot hozott neki, mert nagyon szereti a virágot. De a feleség is észrevette, hogy nemcsak virág volt a házban, hanem jobb volt a légkör. Kettejüknek bevált ez az út, a böjti időben Krisztushoz közelebb kerültek.

Fiatal családok körét megindította egy életpélda, amelyik az egyik folyóiratunkban jelent meg. Ezt a fiatal csoportot ez az életpélda arra készítette, hogy ők is hasonló módon állítsanak maguk elé jófeltételt. A szabadság jegyében a csoport is késztetést érzett arra, hogy kitűzzék ezt maguk elé.

Néhány példát mondtam el, hogy ösztönzést adjak Önöknek. Talán tükörként szolgálhat saját magunk számára. Most pedig néhány percet szeretnék biztosítani Önöknek arra, hogy gondolkozzanak el azon, hogy önnevelésükben melyek a jó megtapasztalások? Hol tudnak ketten jó tapasztalatokra visszaemlékezni? A mostani jófeltételünk eléggé húzó-e?

A Szűzanya a saját kezébe veszi nevelésünket

Láttuk, hogyan ösztönöz bennünket az aktív önnevelésre a szentélyben lévő nevelőnőnk. A nevelésnek ez a módja mindig aktuális marad. Feltehetően később az életünk folyamán előtérbe kerül a passzív tisztulás. Ekkor az a döntő, hogy Istenünk és nevelőnőnk vezetésébe, rendelkezéseibe belemegyünk-e, követjük-e? Belemegyünk-e akkor is, ha a nevelése fájdalmas?

Az előző évben nagy benyomást tett rám, hogy Németországban egy férfi, aki felelős volt egy fiatal csoportért, az alapító kápolnában megkérte Kentenich atyát arra, hogy nevelje őt a fiatal csoporttal kapcsolatos feladat számára.

Egyszer meghívtuk Petra nővért, aki fiatal lányként Milwaukee-ban Kentenich atya titkárnője volt. Petra nővér elmesélte, hogy Kentenich atya ízig-veéig nevelő volt, de nem nevelt mindenkit. Észrevette a fiatal titkárnő, hogy egy másik nő, egy férjes asszony Kentenich atyától újra meg újra útbaigazításokat, ösztönzéseket kapott, ő pedig sohasem. Szóvá tette ezt Kentenich atyának, aki erre azt mondta, hogy *erre még meg kell kérnie*. Akkor ő ezt megtette, és akkor Kentenich atya elkezdte őt is nevelni. Nagyon ér-

dekes, izgalmas, amit erről Petra nővér mesélt. Minden ilyen mozzanat azt jelentette neki, hogy ő fontos Kentenich atya számára. Egyszer odajött hozzá Kentenich atya és megkérdezte tőle, hogy van-e fésűje. „*Igen, igen van!*” Elővette a zsebéből és átnyújtotta Kentenich atyának. „*Nekem nincs szükségem rá, Önnek van szüksége rá!*” Petra nővér nagyon sok ilyen mozzanatot, történetet mesélt el. Később a házaspár férfi tagja is nagyon belelakosult, és az alapító kápolnában megkérte Kentenich atyát, hogy nevelje őt. Kentenich atya saját magát mindig is a Szűzanya eszközének tekintette.

A nevelők azok, akik soha sem veszítik el szeretetüket

Gondoljunk még egyszer Anne Sullivanre, hogy mennyi ötletre, mennyi erőre és mennyi önzetlenségre volt szüksége ahhoz, hogy nevelje a rábízottat. A mi érzékszerveink, hála Istennek, egészségesek, *de azoknak az érzékszerveknek, amelyekkel Istent tudjuk érzékelni, szükségük van a Szűzanya által történő nevelésre. Megtanuljuk Istent hallani, látni és ízlelni. A nevelés fájdalmas lehet. Gyakran csak utólag vesszük észre azt, hogy valamit hozott is.*

Egy férfi a családcsoportból mesélte, hogy a hivatásbeli munkája mellett még a testvére cégénél is tevékenykedett. Ez volt az ő szabadidős munkája. De nagyon fontos volt neki. Annyira, hogy idővel fontosabbá vált számára, mint a saját hivatásbeli munkája. A felesége nem volt olyan boldog ettől (három kisgyerekük volt). Azt mondta néha a feleség: a cég elveszi tőlem a férjemet, és magamra hagy a gyermekekkel. Aztán történt valami a testvérével. Megismert egy másik nőt. Kitért a saját házasságából és elhanyagolta a céget. A cég elkezdett süllyedni. Akkor a testvére számára világossá vált, hogy neki ebből ki kell szállnia. Nagyon nehéz volt, mert kötődött hozzá, de meghozta a döntést, hogy minden következményével együtt kiszáll a vállalkozásból. Ennek komoly anyagi hátrányai is voltak. Világossá vált számára, hogy a nagy autóját már nem tudja fenntartani. Napokig hordozta ezt a nehézséget, mire a feleségének el tudta mondani. Amikor elmondta, akkor a feleség ennyit szólott: „*Jó, akkor talán egy kisebb autót veszünk magunknak!*” Csak így egyszerűen. A férfi azt mesélte: „*A feleségemet akkor egészen új fényben láttam! Utólag mondhatom, hogy a cégnek (annak, hogy föladtam a céget) az volt a feladata, hogy új, szabad területeket tárjon fel. Ez a házasságnak jót tett, annak ellenére, hogy anyagilag szűkös azóta is a helyzetünk.*”

Maga Isten, a Szűzanya tartja kezében a nevelésünket. Megpróbáltuk a saját életünkben nyomon követni nevelőnőnket a szentélyből. Meg vagyok győződve róla, hogy mindegyikünk maga is tudna erről könyvet írni.

Amikor Nella Braddy író nő megismerte Helen Kellert és Anne Sullivant, annyira fellelkesült Anne-től és az életétől, hogy könyvet írt róla ezzel a címmel: „*Anne Sullivan Macy, egy történet Helen Keller mögött*”. Ebben az értelemben fejtegeti Corina Blatter: „*Helen sohasem lett volna azzá, aki élete végére lett, ha nem lett volna az életvidám, energikus és beleérző Anne Sullivan a (nevelő) tanára, aki életének minden helyzetében mellette állt. Anne legyőzte a gyengeségeket, többször kockára tette szeme világát, csak-hogy Helennek jó legyen. Először a kis makrancost csaknem kényszerítette, hogy engedelmessé váljon neki, és közben megnyerte Helen teljes bizalmát és figyelmét. Anne Sullivan odaadta az életét Helen Kellerért, és cserébe több mint gazdag sikereket kapott.*”

Szerető nevelő, aki soha nem hagyta el szeretetét.

Milyen címet kaphatna az én életemről/életünkről szóló könyv?

Milyen szerepet fog a külső fejlődésem mögötti történetben játszani a szentély nevelője?

Mária, a nagyobb szeretet asszonya

Szerető tekintete van: mint a nagyobb szeretet asszonya akar itt működni

A szentélyből, mint a nagyobb szeretet asszonya működik

Ezekben a napokban újra és újra megkísérletem, hogy egy pillantást vessünk a Szűzanyára, hogy azt, aki itt a szentélyben egészen közel lakik hozzánk, jobban megismerjük.

A kápolnaszentelés utáni napon Tilmann atya szentmisét ünnepelt velünk és prédikált. Többek között azt mondta:

„A nagy Isten a Szűzanya keze által ajándékozni akar. Azt akarja ajándékozni, hogy még jobban, még inkább tudjunk szeretni. Jézus azt mondja, hogy szeressünk minden embert. Ez normális körülmények között nem megy. Ez csak akkor megy, ha a szívünkben egy különleges kegyelem működik. Ha ezt a kegyelmet megkapjuk itt a szentélyben, akkor megváltoznak bennünk a gondolatok. A gondolatod azt fogja súgni, hogy ajándékozd meg a többieket a szereteteddel. A szentélyben új szívet kapunk! Ez zarándokhely, ahol Isten új szívvel ajándékozza meg az embereket, egy királyi szívvel!

Add nekem ezt a szeretetet, kedves Szűzanya! Hisszük, hogy Kantenich atya segíteni fog nekünk, mert az az ő nagy küldetése, hogy új embert ajándékozzon az egyháznak, aki képes szeretni.”

Itt a szentélyben a Szűzanya úgy működik, mint a nagyobb szeretet asszonya, és meg szeretne ajándékozni bennünket ezzel a nagylelkű szeretettel. Ha nagylelkű a szeretetünk, akkor a Jóisten számíthat ránk.

Az év elején felfedeztem egy szöveget Kentenich atyától. Ezeket a szavakat abból az alkalomból mondta, amikor Schönstattban a „Családok háza” (Haus der Familien) előtt egy képet megáldott. Akkoriban egy közeli községben volt ez a kép egy család birtokán. A családoknak az volt a tervük, hogy építenek ott egy szentélyt és egy házat.

Amikor ezt a szöveget olvastam, mindjárt Önökre gondoltam, mert most hasonló helyzetben vannak. Kicsit megrövidítettem és kiemeltem azokat a részeket, amelyekről úgy gondoltam, hogy Önök számára fontosak.

„Azt gondoljuk, hogy a saját feszültségeinket, nehézségeinket nem tudjuk megoldani a saját erőnkéből, hanem ezek megoldását a kedves Szűzanyától mint a Háromszor Csodálatos Győztes Asszonytól várjuk. Mit várunk tőle, hogy mi fölött győzzön? Az egyéni nehézségeink fölött, azok fölött a nehézségek fölött, amelyeket mint apa és anya élünk meg, az egymással való nehézségek fölött, de minden feszültség fölött is, amelyeket a mindennapi életünkben, a gyerekünkkel való kapcsolatban kell kiállnunk. Mindazt, amibe ez nekünk került, használjuk fel, mint építőanyagot. Hiszen Önök építők akarnak lenni. Létre akarnak hozni a Szűzanyának egy szentélyt. A szeretetszövetség föl akarja hívni a Szűzanya figyelmét arra, hogy mit szeretnének tenni; hogy mire törekszünk az ő dicsőségére, de arra is, hogy mit várunk Tőle. Mit várunk tehát? A következő nagy törvényszerűségnek a megvalósítását. Általában vagy minden esetben, amikor a Schönstatt család egy új otthont akart; amikor erre a célra egy új területet kellett megszerezniük, akkor először az volt a gondolatunk, hogy a Szűzanyának akartunk szentélyt építeni. (Most is éppen azon vagyunk, hogy Rómában is e törvényszerűség szerint cselekedjünk.) Tehát először is szentélyt akarunk építeni, és akkor jön a sajátos nagy törvényszerűség: a Szűzanya felvállalta, hogy a szentélyért köszönetképpen (a szentélyért, amely kegyelmi hely és a nevelésnek a helye), hálaából egy családi otthont, egy képzőközpontot és üdülőhelyet hoz nekünk létre.

Minden, amit tenni akarunk, az áldozatok, amiket hozunk, arra emlékezteti Önöket, újólag, jelképesen, hogy ne akarjanak megelégedni azzal, hogy csak úgy általában teljesítsék a Jóisten akaratát, hanem mint család, fölkapaszkodjanak a teljes odaadás csúcsára, ezt jelenti az inskripció.

Ez építőmunka, a szentély építményének szellemi létrehozása közvetett módon a képző otthon létrehozását is jelenti.

Ha a (Schönstatt) Család lelkiülete mindannyiunkban él, magától értetődőnek tartjuk, hogy a Szűzanya olyan mértékben, amilyen mértékben bízunk benne, megmutatja az öröktől fogva kiválasztott helyet, és segíteni fog abban, hogy a szükséges anyagiakat előteremtsük. Mindent meg fog tenni, hogy ott a helyszínen minél hamarabb néhány házat felépítve lássunk. A győzelembe vetett bizalommal indulunk útnak, miután most itt a mélyen hívő mivoltunkból fakadóan a kis képet csendesen megáldottuk. Isten áldjon meg mindannyiunkat, a Szűzanya hívja le az áldást mindannyiunkra! Biztosak lehetünk abban, hogy nem fog sokáig tartani, ha Önök kiemelkedő módon hívők; nem fog sokáig tartani, hogy megvalósuljon mindaz, amire várunk. Vegyék komolyan egyszer ezt a gondolatot: egy rendkívüli kegyelmi áramlat mint győzelmi áramlat áramlik át jelenleg a családon! Hagyjuk, hogy ez vigyen bennünket! De a győzelem áramlata mindig olyanfajta, hogy mintegy válaszként érkezik a rendkívül hősies bizalom áramlatára. A hősies bizalom áramlata megelőzi a győzelem áramlatát.”

A Szűzanya a szentélyben a nagyobb szeretet asszonya.

Ebben a szövegben Kantenich atya felhívta a figyelmünket arra, hogy a teljes önátadásunk okán és a belé vetett bizalmunk okán Mária meg akarja dicőíteni magát. Gondoskodni fog a központ felépítéséről, és gondoskodni fog rólunk minden házassági és családi ügyünkben is. Kantenich atya úgy fogalmazott, hogy a mi dolgunk: *építőanyagot* szállítani. A Szűzanya itt a szentélyben arra akar tanítani bennünket, hogy a nagyobb szeretet asszonyai és férfiai legyünk. A Szűzanya a nagyobb szeretet asszonya és az Ő iskolájába akar bennünket hívni.

Néhány éve olvastam egy amerikai színésze-ről, Christopher Reedről, aki kalandhősként, szupermenként játszott. Rámenős, sportos férfi volt. I. osztályú repülősként repült az Atlanti-óceán fölött, sárkányrepülőzött, vitorlázott, búvárkodott. Úgy tűnt, hogy a kalandvágyának, a kalandokban lelt örömeinek nincsenek korlátai. Aztán mintha sejtette volna, hogy mi történik majd vele, ezt mondta édesanyjának: „*Ha történik velem egyszer valami, és már nem leszek akcióképes, akkor gondoskodj róla, hogy a lekerüljenek rólam azok a csövek, amelyekkel életben tartanak*”.

1995-ben egy lovas tornán vett részt és súlyosan megsérült. Három percig nem tudott lélegezni, kórházba került, és megállapították, hogy az oxigénhiány súlyos károsodást okozott. Ha ez az idő négy percig tartott volna, feltehetően belehal. De a helyzet így is nagyon tragikus volt. Két nyakcsigolyája eltört, és úgy tűnt, nem fog tudni mozogni többé, végérvényesen lebénult. Mi-

kor az anyja megtudta, hogy milyen rossz állapotban van, azonnal odarohant a kórházba. Azt gondolta, hogy most eljött az a pillanat, amire a fia gondolt. Kérte az orvosokat, hogy a csöveket mind szedjék le róla. De ezt az orvosok nem vállalták föl. Három nap múlva a kómából felébredt, és lassan kezdte fel-fogni, hogy mi van vele. A felesége ült mellette. Mikor észrevette, megkérdezte tőle: *„Nem lenne jobb, ha mennék?”* A felesége sírt és azt mondta: *„Melletted maradok, bármit teszel, a te döntésed, de szeretném, hogy tudd, kész vagyok arra, hogy az egész hosszú úton veled tartsak! Bármilyen jöjjön is! Te még mindig te vagy, és én szeretlek!”*

Később Christopher Reed könyvet írt. Valójában nem tudott írni, se a gép billentyűit mozgatni, hanem diktált. Azt írta ebben a könyvben, hogy a feleségének ez a mondata mentette meg az életét. *„Te még mindig te vagy, és én szeretlek!”* Foglalkoztatott a története, mert megérintett. Nagyon bátor ember volt. Szilárdan hitte, hogy az 50. születésnapjára ismét tud majd járni. Keményen edzett. De visszaesések is történtek: edzés közben combnyaktörést szenvedett. Tavaly olvastam, hogy meghalt.

Az a mondat, amely megmentette az életét, a nagyobb szeretet mondata volt. *„Szeretném, hogy tudd, kész vagyok arra, hogy az egész hosszú úton veled menjek. Te még mindig te vagy, és én szeretlek!”* Ilyen szeretetre akar minket a Szűzanya itt megtanítani. Hogy tudjunk szeretni akkor is, ha fáj. Őt, a Szűzanyát is rávezették erre az útra. Nem történt minden egyszerre. Először is Isten egészen magához vonzotta a szívét. Azt gondolom, hogy az a kiválasztás és szeretet, amelyet az angyali üdvözlés során megtapasztalhatott, az jelenti az ő életének szeretet-titkát. Ennek örömét énekelte meg a Magnificatban, amikor az unokanővérét, Erzsébetet meglátogatta. Aztán eljött annak az órája is, amikor a Jóisten követelményeket állított szeretete elé.

Szeretetének növekednie kellett, egészen önzetlenné kellett válnia. A nagyobb szeretet irányába kellett alakulnia, hogy szeretni tudjon akkor is, ha fáj. Ott volt például a jeruzsálemi zarándoklat utáni fájdalom. Keresték Jézust, fájdalmak között, 3 napig, és akkor 12 évesen azt mondja nekik: *„Nem tudtátok...”* (Lk 2,41-49) Később Jézus nyilvánosan tevékenykedett, és Mária csak távolról figyelhette Őt. Végezetül egészen oda kellett, hogy adja Fiát, akit kegyetlen módon szakítottak el tőle. Végig kellett járnia vele a keresztutat. De

végig tudta járni, mert örök tapasztalatra tett szert. Arra, hogy engem egészen, személyesen szeretnek. Isten engem egészen, különlegesen szeret és kiválasztott. Ez kitörölhetetlenül belévésődött Mária szívébe. Így a szeretetének titka a kereszt titkává is vált számára. Így képes volt arra, hogy a nagyobb szeretet útját járja. És az útja gyümölcsözővé vált.

Szeretne felvenni minket az ő iskolájába, a szeretet iskolájába. Szentélyünk a mi szeretetiskolánk. Kentenich atya a szentélyt egy alkalommal a szeretet dómjának nevezi. 1934-ben mondta: „A mi szentélyünk, a korunk számára létesült szeretet-dóm. Ahogy a hullámok megtörnek, *úgy törjön meg az emberiség szenvedése a szentély falain! Szentélyében az Isten és az emberi lélek iránti szeretet lakik. Az ő békéjében megnyugszik a legmegkínzottabb szív is, azért, mert ott van az Atyánál és az Anyánál.*”

Kitörölhetetlenül beírhatjuk magunkat a Szűzanya szívébe.

A nagy Isten a Szűzanya keze által azzal akar bennünket megajándékozni, hogy jobban tudjunk szeretni.

A nagyobb szeretet útja a hétköznapiakban

A Szűzanyától meg akarjuk tanulni a nagyobb szeretet útját. Szeretném Önökkel átgondolni, megfontolni, hogy hogyan nézhet ki a mindennapokban a nagyobb szeretet útja:

- előre, a jövőbe tekintve;
- a múltba, visszafelé tekintve;
- az itt és most tekintetében.

Előre, a jövőbe tekintve

Az időben előre a nagyobb szeretet útján azt jelenti, hogy képessé válok a szeretet vakmerő oktalanságaira. Magába foglalja az Isten szeretetébe vetett határtalan bizalmat. A jövőbe tekintve kiszolgáltatjuk magunkat ennek a szeretetnek, bármi következik is belőle. Az isteni Te-nek azt mondom: *Neked szabad!* Ezt a szlogent egy fogyókúra reklámjából vettem, mely eredetileg így szól: „*Neked szabad! Ehetsz bármennyit, nem leszel kövér!*” A szlogen megtetszett, de természetesen átértelmeztem. Bízom Benned a lelki szárazság közepette, vagy a gyámoltalanság megélésében, vagy amikor háborús gyermeknek élem meg magam, vagy erőfeszítés közben, hogy a társam nyelvét megtanuljam, vagy a gyerekekkel való törődésben, vagy a gondok közepette. Bízom Benned, *Neked szabad!* Bízom abban, hogy az életnek ezeket a fájdalomforrásait szeretetforrássá alakítod a számunkra!

A múltba, visszafelé tekintve

A múltba, visszafelé tekintve a nagyobb szeretet útja az *igent* jelenti mindarra, amit eddig átéltem. A múltam minden fényes és árnyoldalára igent mondok. Azokra az emberekre, akiket az életutamba beállítottál: apámra, anyámra, vagy apai, anyai személyiségekre. Az életünk sötét óráira is igent mondok: a sebekre, amelyeket okoztak nekem, azokra is, amelyek még mindig véreznek. Erre saját erőnkől nem vagyunk képesek. Szükségünk van a Szentlélekre, aki meggyújtja bennünk azt a szeretetet.

Kentenich atyának különleges szívügye volt – mindenekelőtt a nők körében végzett lelkipásztori munkában –, hogy ne váljunk keménnyé. Ne nyeljük le egyszerűen a szenvedést! Egy asszony azt kérdezte Kentenich atyától: *„Hogyan valósította Ön ezt meg? Hogyan viselte el a félremagyarázásokat, a becsületébe gázolásokat, száműzetésének egész ideje alatt?”* Kentenich atya elcsendesedett, majd ezt válaszolta: *„A szeretet mindig nagyobb volt.”*

„Hogyan lehet ezt megtanulni?” – kérdezte tovább az asszony. Ekkor Kentenich atya nagyon élénk lett és azt válaszolta: *„Egy nőnek ezt így nem szabad utánoznia. Egy bizonyos fokig lehetséges, de később a tudatalattiba vándorol, és akkor panaszkodnia és sírnia kell.”* A szenvedőnek el kell jutnia az apai és anyai szívhez. A keresztény embernek Krisztus megváltó szívébe kell eltalálnia! Az Ószövetség zsolotárjai szép példái annak, hogy minden érzésünkkel odamehetünk Istenhez. A nagyobb szeretet útján a múltba visszatekinteni azt is jelentheti, hogy esténként megköszönjük Istennek azt is, ami nehéz volt az életünkben.

Fontos, hogy ne hagyjuk megtéveszteni magunkat a szenvedések kapcsán, hogy ne kételkedjünk Isten szeretetében. Kentenich atya *„Az ég felé”* (Himmelwärts) c. imakönyvében ezt mondja: *„Akkor is, ha az Atya szenvedést engedett meg, a gyermek képes arra, hogy azt szeretettel átölelje. Megcsókolja azt a kezét, aki minden szálát fog, és az imádságban megmarad az Atyára irányulva, nem fordul el Tőle. Nem teszi soha azt, amit a kutya tesz, hogy mérgesen harapja a követ, amely felriasztotta a nyugalmából. A gyermek minden kő mögött meglátja az atyai kezét. Azt a kezét, amely szeretettel, barátságosan meghív az Atya Országába.”*

A nagyobb szeretet útján való előrehaladás fontos a házasság számára is. Olvastam egyszer egy könyvet egy amerikai házaspártól. Azt a címet adták a könyvüknek: *„Minden érv Rómába vezet”*. A presbiteriánus egyház tagjai voltak. A férfi apja presbiteriánus lelkész volt, ő is teológiát tanult, és ott ismerkedett össze későbbi feleségével. Mindketten nagyon szellemdús szemé-

lyiségek voltak, sokat beszélgettek és vitakoztak, és ezáltal közel kerültek egymáshoz. Barátok lettek, majd házasságot kötöttek. Az asszony is egy presbiteriánus lelkésznek volt a lánya, és mindig is az volt az álma, hogy ő is ilyen lelkésznek lehessen a felesége. Úgy tűnt, hogy ez az álma beteljesedik. A férje még további tanulmányokat folytatott, de közben lelki válságba került. A hitigazságokat vizsgálta, hogy összhangban vannak-e a Szentírással. A Szentírás alapján felfedezte, hogy bizonyos területeken a katolikus egyház igazságai közelebb állnak hozzá, mint a saját egyházának igazságai. Eredetileg pápaellenes volt, de kereste az igazságot. Minél inkább kereste – a problémáit minél több emberrel megtárgyalta –, annál közelebb került a katolicizmushoz, a katolikus hithez. A feleség nagyon nehezen viselte férje lelki útkeresését. Úgy érezte, hogy elárulta őt. Nem tudta már megbeszélni vele a dolgokat. A teológiai érvelés már nem működött. A férfi pedig tovább haladt az úton, mert abban a meggyőződésben élt, hogy ezen az úton kell mennie. Végül belépett a katolikus egyházba. Ez depressziót okozott az asszonymál. Jó barátai azt tanácsolták, hogy váljon el, de nem tette. Hosszú ideig, több évig tartott, amíg eljött az idő, hogy újra tudott a férjével beszélgetni. Nem volt semmilyen különleges esemény, de az egymással való beszélgetés egyszer csak újra lehetővé vált. Fokozatosan egyre közelebb kerültek újra egymáshoz. Sokáig tartott, amíg a keménység a szívében puhulni kezdett. És egészen lassan felfedezte Isten vezetését az addigi történések mögött. És ő is követette a férjét.

Az egymástól való elidegenedés fázisai minden házaspárnál másként néznek ki. De minden házaspár ismeri ezeket. A nagyobb szeretet útja azt jelenti, hogy ezeket a fázisokat kiálljuk a fentről kapott segítségre támaszkodva.

A nagyobb szeretet útját járni azt is jelenti, hogy a gyerekek kibontakozását, fejlődését elfogadjuk. A családokkal való munkából fakadóan tudom, hogy a szülőket nem lehet érzékenyebben megbántani, megsebezni, mint a gyerekeiken keresztül.

Egyik asszony mesélte: *„A fiam, Tim szerelmes, de ebben a kapcsolatban a fiunk tönkremegy. Egészen lesóványodott, kiütései vannak és állandóan üres az erszénye. Nem könnyű végignézni, hogy szemünk láttára hogyan használja ki egy másik ember a gyerekeinket, hogyan idegeníti el a saját családjától. Sok időre volt szükségem ahhoz, amíg ezt a gondot a Jóistenre tudtam bízni: Ő ezt el fogja rendezni. De újra és újra mégis megpróbáltam beavatkozni. Mostam rá, kitakarítottam a szobáját és igyekeztem rávenni, hogy ne menjen el minden éjszaka... Az eszem azt mondta, ha átadtad a problémádat, bízz az Atyában és a Szűzanyában! De újra meg újra nekiindultam, hogy én*

hozzam rendbe az ügyet. Nem voltam képes megérteni, hogy Isten megengedi ezt a nyomort. A fiunk élete miatti félelem szinte tönkretett. Mindent be kellett vetnem, hogy a szokásos munkámat el tudjam végezni.

Egy ideje már jobban vagyok. Már kihagyom a gondjaim közül Tim és Christine ügyét. Ők Isten gyermekei, Isten végül is mindent rendbe fog tenni. Isten szeretete erősebb, mint az én gyámoltalanságom, tehetetlenségem.”

Az itt és most tekintetében

A nagyobb szeretet útja itt és most. Kentenich atya azt mondja: „*A nagyobb szeretet megvalósítása a mindennapi életben történik. Nem akarunk azok közé tartozni, akik a teljes odaadás imájában sokat tudnak mondani, de a világ minden lovát odahordják, hogy a saját kis életük kocsját visszahúzzák, amikor Isten azt tenné velük, amit Ő akar.*”

A nagyobb szeretet útja magában foglalja, hogy igent mondok Istennek életem konkrét helyzetében. Úgy, ahogy éppen most megmutatkozik az adott élethelyzet.

Amikor az életünk delén járunk vagy már azon túl, gyakran megéljük, hogy korlátokba ütközünk: az erőnk korlátaiba, a siker korlátaiba, abba, hogy számunkra kedves emberek meghalnak. Mindez kihívás számunkra, hogy szembenézzünk a ténnyel, hogy a saját életünk is véget ér egyszer; hogy szerető igent mondjunk az élethelyzetünkre az életközép idején is. Egy férfi mondta magáról, hogy mikor az életútjának a delén járt, meghalt az édesapja. Nem térhetett ki a halállal való foglalkozás elől, és ez jó volt, mert átélte, hogy az élet behatárolt. Ennek realista elfogadása és tiszteletben tartása az élet második felének a gyümölcse. Az életünk így nagyobb mélységre tesz szert. Életem hajójának kormányzását tudatosabban és készségesebben adom át Istennek. Meghalni önmagunk számára és átengedni Istennek életünk kormányzását, életünk második felének a feladata. Ez csak az Istennek való tényleges ónatadással lehetséges.

Fontos, hogy ne a saját sikereink „kegyelméből” éljünk, vagy az embertársaink kegyelméből, vagy éppen kegyetlenségéből, hanem Isten kegyelméből és kegyelme által. Az Isten kegyelméhez való odafordulás az Isten iránti nagyobb szeretethez vezet. De elvezet saját magunk és a saját nyomorúságunk elfogadásához is. Megtanuljuk és elfogadjuk, hogy ezek és ezek a korlátaink vannak, és gondolkodás módunk részévé tesszük, hogy a végén meghalunk. Mindezt beépítjük az életünkbe. Így megtanuljuk irigység nélkül nézni a többi embert. Irigység nélkül nézni, hogy a többi ember hogyan birkó-

zik a saját életével, és hogy ők talán sokkal inkább képesek erre, mint én. Ha sikerül megvalósítanunk, hogy korlátainkat beépítsük az életünkbe, akkor ez irgalmassá tesz a többi ember iránt. Irgalmasan fogadjuk, ha valaki nem képes arra, amire én képes vagyok. A nagyobb szeretet útja azt jelenti, hogy az erőmet, a bevetésemet Istennek és a többi embernek ajándékozom.

Nagy titok, hogy közreműködhetünk abban, hogy mások kegyelmet kapjanak, hogy rájuk áradjon a kegyelem. Szent Pál azt mondja, hogy *a saját testemmel kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik.* (Kol 1,24) A megváltás számára a Mennyei Atya Krisztus keresztútját választotta. Azóta Krisztus követése a kereszt elfogadását jelenti.

A nagyobb szeretet útja II. János Pál pápa életében: szeretetből másokért szenvedni

Nagy hatást tett rám, hogy a szentély szentelése egybeesett a pápa halálának napjával. Amikor pápává választották, azt mondta neki Wyszynsky bíboros, aki mindaddig az előjárója volt: „*Te fogod az egyházat a III. évezredbe átvezetni.*” Ez mintegy küldetést, megbízatást jelentett a pápának.

Amikor jött a súlyos merénylet és a pápa túlélte, visszaemlékezett Wyszynskynek erre a mondására. Azon a napon, amikor a merénylet történt, egy irat volt a pápa zsebében. Egy családintézet létrehozásáról volt szó benne. Mindezt megakadályozta egy időre a merénylet, de nem hiúsította meg, csak késleltette. A pápa jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy a merénylet a családok ügyében folytatott ténykedésével összefüggött. Azt írja önéletrajzában a merényletre vonatkozóan: „*Az Úr arra hívott téged, hogy az egyházat átvedesd a III. évezredbe. Imádsággal és sok kezdeményezéssel akartam ezt tenni, de láttam, hogy ez még nem elég. Szükségesnek mutatkozott, hogy az életem elleni merénylet által keresztülmenjek a szenvedésen.*”

A pápát meg kell, hogy támadják, szenvednie kell, gyengének kell lennie, hogy a világ minden családja láthassa, hogy van valami (amit én nagyobb örömhírnék, evangéliumnak, a szenvedés evangéliumának szeretnék nevezni), ami a jövőbe vezető utat előkészíti. A családok számára, minden egyes és az összes család számára előkészítse a szenvedés útját.” Nemcsak úgy általában a keresztényekért akarta magát bevetni, hanem kifejezetten a családokért. II. János Pál pápa az ifjúság pápája volt, meg politikus pápa..., de nem utolsó sorban a családok pápája is. Küldetése volt a családok számára. Olyan új utakra lépett a családokért, amelyekre előtte egyetlen pápa sem. Amikor betegségeben megkérdezték őt, hogy nem akar-e lemondani, azt felelte: „*Leszállt-e Krisztus a keresztről?*”

Az újságíró, akiről előbb beszéltem, azt írja, hogy a szenvedő pápa volt a katolikus egyház ütőkártyája. Élete végén olyan dolgokat ért el, amelyeket mint fiatal, erős pápa nem tudott elérni. Utolsó szavai, melyeket már nem tudott kimondani, csak felírni: „*Legyetek derűsek, én is az vagyok!*”

A nagyobb szeretet útja azt jelenti, hogy szeretetből szenvedek másokért. A másokért való szenvedésben, és általában a szenvedésben, van egy titok, amit a földi életben nem tudunk feltárni, megérteni.

Nagy hatással volt rám, ahogy a közelmúltban egy fiatal család feldolgozta kétéves gyermeke halálát. A gyermek hirtelen súlyos beteg lett, és meg kellett operálni. Élet és halál közt lebegett. A szülők ezt írták barátaiknak:

„Valamennyire nyugodtak vagyunk. Hogyha Isten le akarja szakítani tavaszi kis virágát, akkor csak imádkozni tudunk, hogy legyen meg a Te akaratod! Nem tesszük föl a történések értelme után kutató kérdést. Isten maga az egyetlen értelme. Az Ő kezébe tesszük az életünket és kislányunk életét.”

Néhány nappal később világossá vált, hogy a kicsi nem bírja tovább.

A gyászjelentésen ez állt:

„A Földnek egy reménnyel kevesebbje van, a mennyországnak egy kincssel többje. Isten tervei nem a mi terveink, de Isten tervei szeretet-tervek. Az Ő szeretetében élhet mindörökké, és segíteni akar nekünk a mennyországba vezető úton haladnunk, mert Isten a szeretet.”

Ezt írták alá a szülők.

A nagyobb szeretet útja = inskripció

Schönstattban a nagyobb szeretet útját inskripciónak nevezzük. A latin szó pontos fordítása: *beírás*. Hogy került sor az inskripcióra Schönstattban? Kentenich atya egyik előadásában többek között a szeretetről beszélt. Arról beszélt, hogy a szerelmesek a fába szívet szoktak vésní, és a nevüket beleírják. A szeretetre olyan definíciót mondott, amelyet Szent Ágostontól származónak tartanak: *a szeretet az egyik szívnek a másik szívbe való beírását jelenti*. Ezt az előadást Kentenich atya 1941-ben tartotta. Ez a II. világháború időszaka volt, egészen kemény korszak. Kentenich atya fel akarta készíteni az övét arra, ami még várt rájuk. Tudta azt is, hogy az ő számára is fennáll annak a veszélye, hogy elhurcolják a közösségtől, a mozgalomtól. Ez olyan korszak volt, amikor hirtelen eltűntek emberek, és koncentrációs táborba kerültek. Bombatámadások is voltak. Életükben sok volt a bizonytalanság. Föl akarta készíteni a schönstattiakat arra, hogy még nehezebb idők is jöhetnek. Nővértársaim a következőket mesélték:

Koblentzen történt, Kentenich atyával ültek az asztal körül, mikor megszólaltak a bombairadó szirénái. Mindenki rohant a pincébe. Kentenich atya nyugodtan ülve maradt és mondta a nővéreknek is, hogy ők is maradjanak nyugodtan ülve, a Szűzanya a mi légvédelmi pincénk!

Ezzel nem azt akarta mondani, hogy mindig maradjanak fön, és ne menjenek a pincébe, hanem abban akart nekik segíteni, hogy ne essenek pánikba. Ebben az összefüggésben beszéltek az inskripcióról, az egyik szívnek a másikba való beírásáról. Néhány nővér ezt a gondolatot mélyen befogadta, és lélekben véghez is vitte. A szívüket mintegy beírták a Szűzanya szívébe, egyfajta odaszenteléssel. Ehhez kötődően megvalósították az Isten és a Szűzanya iránti nagyobb odaadást. Teljes szívvel odafordultak a Szűzanyához. Bármi is jön, mi Rád bízunk magunkat!

Mit jelent az inskripció Schönstattban? Nem ajándékozhatunk többet a Jóistennek, mint a biankó felhatalmazást? Egy olyan aktus, mint az inskripció, hogy beírja valaki a szívét a Szűzanya szívébe, lélektanilag segít. Oly módon, hogy amikor bekövetkezik a nehézség pillanata, órája, akkor készen álljunk.

Kentenich atya egyszer azt mondta: *„Ha nem pap lettem volna, akkor orvosként is mindenkit az inskripció útján gyógyítottam volna. Minden betegségben, különösen azokban, amelyek az idegekkel függenek össze, itt ugyanis már nem az orvos, hanem az inskripció az illetékes. Ha orvos lennék, semmi más orvosságot nem írnék, mint az inskripciót. Garantálnám, hogy ezzel meggyógyítom a legtöbb idegbetegséget. Tréfásan mondom mindezt.”*

Nem szabad ezt abszolút értelemben alkalmazni, de sok igazság van benne. Egy alkalommal egy lány, aki sokat szenvedett a vizsga előtti félelmei miatt, azzal a reménnyel ment Kentenich atyához, hogy néhány vigasztaló szót kapjon tőle. Kentenich atya a legkomolyabban így szólt: *„Imádkozzon azért, hogy bukjon meg!”* A lány megtette ezt, ahogy Kentenich atya kívánta, és ezáltal valami feloldódott benne. Ami a nehézséget okozta, rendbejött. Nyugodt lett és nem bukott meg. Később hallotta ennek értelmezését Kentenich atya egyik előadásában:

„Az ilyen kérések mindig feltételesek. Az a feladatuk, hogy segítsenek úrrá lennünk azon az eleve bennünk lévő – keresztet, nehézséget – elutasító belső érzésen!”

Ezen a területen szükségünk van arra, hogy a Szentlélek közbeavatkozzék. Magunktól ez nem megy. Számunkra a varázsszó: a szeretet, a nagyobb szeretet, a szeretet folytonos növekedése.

Végül egy kis történet Teréz anyáról. Sokszor jött ide a nyugati világba. Ilyenkor kérdéseket intéztek hozzá: *„Mi van Kalkuttában, hogy vannak a szegények, milyen ott az élet...?”*

Gyakran megfordította a kérdést, és arra akarta ösztönözni a kérdezőket, hogy azzal törődjenek, hogy a saját országukban hogyan élnek az emberek; hogy a saját családjukban mi a helyzet? Tehát otthon kezdjük el szeretni! Ne csak az indiai emberekkel törődjünk, akik messze vannak! Otthon szeressünk, akkor is, hogyha fáj!

Szűzanya – a Krisztushozó

Felállította itt a trónját, hogy meghódítsa Krisztusnak a szíveket. Mint Krisztushozó akar itt működni.

Nem valamilyen program, hanem egy személy ment meg bennünket

Újabb kört teszünk a szentély körül. Az előbb a szentmisén hallottunk a kánai menyegzőről, ahol így szólt Mária: „*Tegyétek meg, amit mond!*” Ez a Szűzanya üzenete. Fölállította itt a trónját, hogy a szíveket meghódítsa Krisztus számára. Szeretné a működésével Krisztust közénk hozni.

II. János Pál pápa végrendelete: Az eucharisztia éve

Az utolsó gondolat, amit a pápa leírt: „*Legyetek derűsek, én is az vagyok!*” Egy folyóiratban ugyanezt így találtam: „*Imádkozzunk együtt derűsen a Szűzanyához*”. Röviddel a halála előtt szentmisén vett részt és még szentáldozáshoz is járult. Mély szeretete az Oltáriszentség iránt és szeretete a Szűzanya iránt szorosan összefüggött. Az eucharisztikus évet hagyta ránk mintegy végrendeletként.

Egyik utolsó enciklikája az eucharisziáról szól. Mindenki döbbenetére ebben az enciklikában egy fejezet a Szűzanyáról szól. Úgy tekinti a Szűzanyát, mint eucharisztikus asszonyt. Érdekes párhuzamra mutat rá: Mária igenjéről beszél, amely feltétele volt Jézus születésének. Ezt az *igent* hozza párhuzamba azzal az *amennel*, amit akkor mondunk, amikor Jézust fogadjuk a szentáldozásban.

Már említettem Andreas Englisht, az újságírót, akit Rómába küldtek, hogy információkat gyűjtsön és cikkeket írjon a Szentatyáról. Hamar megtudta, hogy a pápa az eucharisziáról egy új enciklikát készít elő, amely számára nagyon fontos és amelynek gondolatai hosszú évekig érlelődtek benne. Ez a pápának a legbensőbb titka. A világ legérdekfeszítőbb titkáról szól, egy megmagyarázhatatlan titokról. Azt is írja, hogy a pápa mindig vonzódott ehhez a titokhoz. A szenttel való érintkezés a pápa számára a vallás magva.

Andreas English ifjúként elvesztette a hitét. Miután éveken keresztül a pápa közelében élt újságíróként, gyermeki hite lassan visszakerült a helyére. Jelentős tanúságtétel, ha egy ilyen újságíró ír egy olyan olvasótábornak, amely zömében hitetlen.

Az eucharisziáról szóló enciklika nagyon személyes, önéletrajzi jellegű. Arról is szó van benne, hogy milyen helyeken ünnepelte a szentmisét, és neki ez mit jelentett. Érdemes elolvasni! Hasonlóan személyes jellegű, mint a rózsafüzérről szóló enciklika. Októberig tart az eucharisztikus év.

Katolikus ifjúsági világtalálkozó

Augusztusban Kölnben lesz a katolikus ifjúsági világtalálkozó, amelynek a mottóját még II. János Pál pápa adta: *Eljöttünk, hogy hódoljunk neki* (a három királyok mondták ezt). Az összefüggés abban áll, hogy Kölnben ereklyéket őriznek a napkeleti királyoktól. A kölni bíboros érsek nagyon szomorú volt, amikor meghalt a pápa, és aggódott az ifjúsági világtalálkozó miatt. De aztán imádság közben arra a biztos hitre jutott, hogy II. János Pál pápa a mennyből egy olyan ifjúsági világtalálkozót fog nekik ajándékozni, amelyet a világ még nem látott.

Mikor Ratzinger bíborost pápává választották és a bíborosok sorban hűséget esküdtek neki, annyira elérzékenyült a kölni érsek, hogy nem tudott megszólalni. Mire így szólt az új pápa: „*Ne izgulj, jövök Kölnbe!*”

Egy korábbi találkozón azt mondta a pápa: „*Nem valamilyen program, hanem egy személy ment meg bennünket: Jézus Krisztus*”.

Itt a szentélyben megszületik az Üdvözítő

A Szentélyben a Szűzanya felállította a trónját, hogy meghódítsa a szíveket Krisztus számára. Az előbb énekelték Kentenich atya szövegével: „*Általunk élj világunkban, szívünkben, hogy az Krisztust befogadni kész legyen!*”

Kentenich atya valamikor a II. világháború előtt Schönstattban ment szenteste az ősszentélybe az éjféli misére. Mögötte sietett egy nővér, aki boldog karácsonyt kívánt neki. Kentenich atya egészen komolyan így szólt: „*Ha most igazán hiszi, akkor a szentélyben valóban megszületik Krisztus!*” A nővér így mesélte: „*Szinte megijedtem, nagyon megérintett az ő kézzelfogható hite*”.

„Az ég felé” c. imakönyvben van egy oldal Betlehem titkáról:

*Ott szülted szűzen az Urat,
csodálatos termékenységében elhozta az igazságosság napját,
kegyesen engedted, hogy Schönstatt felépüljön,
hogy korunk az égi fényt láthassa.*

*Mint Isten által küldött Krisztus-hordozó,
haladsz végig a sötét világon.
Az Urat süllyeszd ujjongva a lelkembe,
hogy én is hasonlítsak Hozzád,
hogy én is Krisztus-hordozó legyek,
hogy vakító napsütésben korunk felragyogjon!*

„Gondoskodj arról, hogy mindenki, akit nekem adtál, szeresse az Üdvözítőt!”

Nemrégiben olvastam Kentenich atyától egy előadást a Krisztushoz való viszonyunkról. Arról az időről szól, amikor börtönben volt. Azt mondta magának, hogy holnap vagy holnapután lehet, hogy meghalok. Ilyen pillanatokban az ember elgondolkozik, hogy teljesítette-e a küldetését. Feltette magának a kérdést, hogy Schönstatt-családját bevezette-e Krisztus szívébe.

Ebben az időszakban írta ezt az imádságot:

*Üdvözítő! Ha nem tartasz méltónak, hogy Téged hirdesselek,
Akkor válassz egy másik eszközt erre a feladatra!
Én a háttérben egészséget, életet Neked ajándékozok ezért a műért.
Gondoskodj arról, hogy a családodat ne ériék nagyon vad viharok,
mielőtt jobban megismerne és megszeretne Téged!*

*Anya, Te eddig a gyermekeidet az Üdvözítőhöz vezetted,
de a befejezéshez azt kéred, hogy tudatosan együttműködjünk!
A tieidet ne engedd ki a tengerre, mielőtt eszközeid által
ezt a munkát bevégeznéd...*

*Mindennel, amim van, a rendelkezésedre állok:
Ha akarod a munkámat, íme a Tiéd,
ha összes szellemi erőm lassú elvérést kívánod, készen állok,
ha a halálatot kívánod, arra is készen állok!*

*De gondoskodj arról, hogy mindenki,
Akit nekem adtál, szeresse az Üdvözítőt!
Megtanuljanak Érte élni és meghalni!*

Mélyebbre ázni!

Ebben az előadásban Kentenich atya kiadja a jelszót is: „*Mélyebbre ázni a történelmi Krisztus szívébe, az eucharisztikus Krisztus szívébe és mélyebbre ázni a misztikus Krisztus szívében!*”

Más alkalmakkor is alkalmazza ezt a jelszót: „*Mélyebbre!*” Mit teszünk azért, hogy nagyobb mélységre jussunk?

Mindannyian szeretjük a Szűzanyát, de nézzük most az ölében a gyermeket. Milyen gyermek Ő? Az Igazságosság Napja.

Ösztönzéseket is ad, hogyan mélyíthetjük el Krisztussal való kapcsolatunkat, hogy Krisztus uralkodjék és diadalmaskodjék!

Mit jelenthet ez, az előttünk álló hónapban?

– Az ima és elmélkedés tárgya lehetne Jézus élete;

– A szentmise előtérbe helyezése;

– Jézus minden szentmisében szeretne hozzánk jönni, mint barát és mint éték.

– Ha egy kápolna közelében vagyunk, térjünk be és köszöntsük Őt;

– Vagy a lelki kapcsolatot tartsuk...

– Vagy imádkozzuk a keresztsutat.

Mindaz, ami táplálja a Krisztus iránti szeretetet, legyen az elmélkedésünk tárgya. Így a mélység irányába növekedhetünk...

A Szűzanyát mindig az Üdvözítőhöz való kapcsolatában lássuk.

Babits Mihály: *Eucharistia*

Az Úr nem ment el, itt maradt.

Őbelőle táplálkozunk.

Óh különös, szent, nagy titok!

Az Istent esszük, mint az ős

törzsek borzongó lagzikon

ették-itták királyaik

husát-vérét, hogy óriás

halott királyok ereje

szállna mellükbe – de a mi

királyunk, Krisztus, nem halott!

A mi királyunk eleven!

A gyenge bárány nem totem.

*A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér*

*minden családot s törzseket.
Egyik karja az Igazság,
Másik karja a Szeretet...
mit ér nekünk a Test, a Vér,*

*ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?*

*Áradj belénk hát, oh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,*

*hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.*

Mélyebbre ásunk a történelmi Krisztus szívébe

Nemrégén egy házaspár a gyereknevelésről beszélt. A házaspár elkezdte kutatni, hogyan élték meg ők a gyerekkorukat... A férj mesélte: gyermekkorában az apja, aki üzletember volt, gyakran volt távol. A kisfiú (a jelenlegi apuka) sokszor kérdezte az anyját: *Hol van most apa?* Az anya megérezve a gyerek vágyódását, aggodalmát az apja miatt, bevette ezt az esti imába. Mindig ott volt a kérés: *Istenünk, add, hogy papa újra épségben köztünk lehessen!* A férfi a gyerekkorára emlékezve azt mondta: „*Az Istenbe vetett bizalmamat nem vizsgáltam fölül..., és a gondolat, hogy Isten vigyáz a papára, megnyugtatót, jól tudtam aludni...*”

Ez a házaspár szereti Krisztusnak, mint Jó pásztornak a képét. Van otthon egy ilyen képük, mely azt jelképezi nekik, hogy Isten vigyáz rájuk. Szívügyük az, hogy ezt az Istenbe vetett bizalmat közvetítsék a gyermekeik számára.

Még ha valakinek jó is a családja, ha vannak is jóbarátai, megmarad a gyógyódása a rejtettség, a teljes biztonság után, amit csak Isten adhat meg.

Az asszony fiatal korában megélt egy nehéz dolgot. Levált a szüleiről, nem volt velük jó a viszonya. Volt azonban egy jó barátnője, akivel sok mindent meg tudott beszélni. Ez a jó barátnője egy schönstatti lánycsoportba tartozott. Éppen a 18-i találkozóra igyekeztek két autóval, amikor karamboloztak. A barátnő az életét vesztette. Nehéz tapasztalat volt ez. Elvesztette a tartását. Néhány évre volt szüksége, mire össze tudta magát szedni. Nem vesztette el a hitét, de harcolt Istennel. Ugyanakkor mindent el tudott Istennek mondani, és lassan a hit és imádság által erőre kapott.

Vagyis mint házaspár mind a ketten megtapasztalták Jézust mint Jó pászort. Szívügyük, hogy ezt a tapasztalatot a gyerekeiknek átadják. Érzik, hogy nem képesek annyi védettséget adni a gyerekeknek, amennyit szeretnének, amennyire a gyerekeknek szükségük lenne. Vannak stresszhelyzetek, betegségek, olyan ügyek, amelyekben nagyon aggódnak. Azt mondják, nagyon fontos, hogy ilyen helyzetekben tudjunk bízni. Kérjük Istent ilyenkor, hogy Ő adja meg a gyerekeinknek, amit mi nem tudunk megadni; hogy pótolja a hiányosságainkat. Például amikor a gyerekek nagyobbak és sokkal kevesebbet tudunk értük tenni; ha olyan útra lépnek, amit nem szeretnénk.

Van egy másik képe is ennek a házaspárnak. Az irgalmas Atyát ábrázolja, (egy művész alkotása), akinek teljesen ki van tárva a keze. A férfi visszaemlékezik az első gyónására. Az anyja elmagyarázta neki, hogy mindenki megtapasztalja, hogy hibázik, de a gyónás nagy esély, hogy megkönnyebbüljünk, hogy megszabaduljunk a hibáinktól. A gyerekek nem volt jó kapcsolata a papjukkal. Az anya mégis elérte, hogy az első gyónás a fia számára jó élmény legyen. Szívesen emlékszik arra, hogy milyen könnyűnek érezte magát, amikor kijött a gyóntatószékből.

A szülőknek fontos, hogy a gyerekek megtanuljanak mindezzel élni. Megfigyelték, hogy veszekedés után a gyerekek milyen hamar törekednek újra a békességre. Egyszer történt valami komolyabb konfliktus az anya és a 8 éves fia között. A fiú aztán bocsánatot kért anyjától. Mindez útközben történt. Az autóval éppen egy kápolna előtt mentek el. „*Nem akarod ezt a Jóistennel is rendbe tenni?*” – kérdezte az anya. A fiú bement a kápolnába és boldogan tért vissza.

A házaspárok számára fontos, hogy házaspárként megtanuljanak bánni a hibáikkal. Kentenich atya „Az ég felé” c. imakönyvében, az esti imában így tanít:

*Nagyon bánjuk hibáinkat.
Merítsük bűnös szívünket
a szeretet tengerébe,
hogy újra egészen Neked szenteljük.*

A bűnt elsüllyeszthetjük, és soha többé nem kerül elő. Nem kell sokat tennünk, hanem újólá egészen Jézusnak szenteljük magunkat. *Bánat – tisztulás – bátorítás.*

Ássunk mélyebbre Jézus szívében. Krisztusnak mely szava illik jelenlegi élethelyzetemre, házasságomra, családomra?

Mélyebbre ásunk az eucharisztikus Krisztus szívében

Nemrégén azt mesélte egy házaspár, hogy a környékükön volt egy ifjúsági rendezvény. Sok szép program volt és ünnepi szentmise. Négy gyermekükkel előre mentek a szentáldozáshoz, ketten közülük már áldoztak is. Amikor visszajöttek, a feleség leült a padra és a legkisebbet az ölébe vette. A férje mögé állt, ő hátratámaszkodott a férjéhez. Nagyon szép élmény volt számára: Krisztus közelsége, a férjének a közelsége, gyermekük az ölében.

Egy idősebb feleség azt mesélte, hogy mikor fiatal volt, részt vett a schönstatti lánymozgalomban. Mielőtt házasságot kötöttek, részt vettek egy schönstatti jegyesoktatáson. Sokszor hallottak arról, hogy a házasságukban Krisztus a jelenlévő harmadik. Próbálták is ezt megélni. A feleség kérte Jézust, hogy mutakozzon meg a házasságukban. Meg is kapta azon a napon, mikor a férje a kórházban meghalt. Mindketten tudták, hogy a férje nagyon beteg, beszéltek is róla. Reggel telefonáltak az asszonynak, hogy itt az idő, mindenre fel kell készülni. Gyorsan bement a kórházba, és csodálkozva látta, milyen jó állapotban van a férje (a gyógyszerektől). Még jól tudtak egymással beszélni. E nap reggelén jött a kórházlelkész és feladta az utolsó kenetet. Hozott magával egy keresztet, mégpedig a schönstatti egységkeresztet.

„*Se előtte se utána nem láttam a környéken ezt a keresztet, a pap sem volt schönstatti, így ez a kereszt is már egy szép, bár fájdalmas jel volt a számomra*” – emlékezett vissza az asszony.

Egész napra otthagya az atya a keresztet. Az asszony is vele maradt, bár a férje küldte volna haza. A feleség nem tudta biztosan, hogy a férje tisztában van-e az állapotával, tapogatózni kezdett tehát és így szólt:

– *Megrendeltem neked egy szép széket, motorosat, ami segít majd könnyebben felállni. – Arra már nem lesz szükségem!* – hangzott a válasz.

Később újra kezdte az asszony: *Most az unokánknak kötöm ezt a pulóvert, utána pedig Neked kötök egyet, amely majd a hátadat jó melegen tartja.*

Erre a férj megfogta felesége kezét:

– *Arra sem lesz már szükség.*

Később a kórházlelkész újra benézett és kérdezte, hogy szeretne-e áldozni? Mivel a válasz igen volt, a pap elment, hogy hozza az eucharisziát. Míg oda volt, egyszer csak a férfi szólt a feleségének, hogy tegye el a kötését, mert jön az atya.

– *Máig is rejtély számomra, hogy honnan tudta a férjem, hiszen nem láthatta. Még el sem tettem a kötést, máris belépett a kórházlelkész!* – emlékszik vissza az asszony.

Mindketten áldoztak, megfogták egymás kezét és így maradtak. Észrevetve később, hogy a férje nehezen lélegzik, kérdezte, hívjon-e orvost.

– *Még ne!* – volt a válasz.

Még néhányszor lejátszódott ez, aztán a férjét Isten magához vette, hazahívta. Nagy ajándék és bizonyíték volt ez az asszony számára.

Ássunk mélyebbre az eucharisztikus Krisztus szívében! Milyen megtapasztalásaim vannak mindezzel kapcsolatban? Van-e közös élményünk az eucharisztikus Krisztussal kapcsolatban?

Van egy házaspár, aki azt az ösztönzést kapta, hogy a szentmisének egy részét válasszák ki maguknak mint házaspár. Azt a mozzanatot választották, mikor a pap felemeli a kelyhet, melybe akkor ők is beleteszik a felajánlásukat. Ha távol vannak egymástól, vagy nem együtt mennek szentmisére, akkor ez a szellemi-lelki kapocs közöttük.

Mélyebbre ásunk a misztikus Krisztus szívében

Misztikus Krisztus alatt Krisztus tagjait értjük, vagyis mi mindnyájan részei vagyunk. Az őskeresztényeknél nagyon élő volt ez a hit. Ki is fejezték és mondták, hogy mikor a testvéreinket látjuk, Krisztust látjuk. Itt arról van szó, hogy Krisztust felfedezzük a házastársunkban, gyermekeinkben, a szomszédokban, a munkatársainkban, a szenvedő embertársainkban. Ha a kegyelmi tőkéről beszélünk, az is szervesen ide tartozik.

Egy családi találkozón az egyik fiatal házaspár beszélt a korszóról, amellyel ők nagyon intenzíven élnek. (Ma Önök is mindannyian tettek egy felajánlást a korszóba.) Néhány nappal karácsony előtt az a fiatal pár mintegy lelki kőkorszakban élt egymással. Verbális husángokkal verték egymást. Később magukra eszméltek és szégyellték magukat. Átkarolták egymást és visszagondoltak egy prédikációra, amelyben azt hallották, hogy az ünnepnapok előtt az *ördög csóválja a farkát. Aha, akkor nem is mi voltunk a hibásak!* De azért bocsánatot kértek egymástól és ezt a gyengeségüket is a korszóba ajándékozták azzal a kéréssel, hogy egy másik házaspár, akik szintén nehézségben van egymással, ne adja fel a harcot!

Nap mint nap ajándékoznak valamit a Szűzanyának. Már sokszor az is megkönnyebbülést hoz, ha leírják és odaadják.

A családban oda lehet ajándékozni a korszóba a nehéz dolgokat is, de örömet is, boldogító pillanatokat is. Azt mondják ezek a szövetségi családok, hogy alig van olyan nap, amikor ne ajándékoznának valamit a korszóba. Például ezeket mesélték:

- *Odaajándékozom Neked a sógornőmmel való feszültségeket, hogy közeledni tudjunk egymáshoz, hogy újra béke legyen a szívünkben.*
 - *Odaajándékozom Neked a szobámban lévő kemény matracot. De nem haragszom, ha alkalomadtán kicseréled azt. Mindenesetre Neked ajándékozom azt, hogy keveset aludtam és megfájdult a hátam a kemény matrac miatt.*
 - *Az édességről való lemondást. Segíts azoknak, akik szenvedélybetegek és nehéz számukra a mértékletesség.*
 - *A nehéz beszélgetést, amelyet újból meg kellett hallgatnunk. Adj ennek az embernek megbékélést a szívébe!*
 - *A bal lábamban lévő fájdalmakat. Gyógyíts meg valahol egy testi és lelki betegséget!*
 - *Köszönjük, hogy mindig jól lakhatunk. Most odaajándékozzuk a vacsoránkat. Segíts azoknak, akiknek a legnagyobb szükségük lenne most rá.*
- Az egyik férfi azt mondta erre: „*Tudtam, hogy sok mindent lehet a korszóba tenni, de hogy ennyi mindent, azt nem gondoltam volna!*”

Mélyebbre ásunk a misztikus Krisztus szívében. Házaspárok számára a legszebb, de néha talán a legnehezebb Krisztus-találkozás a házastárs szívében való találkozás.

Egy házaspár mesélte, hogy amikor kényelembe helyezik magukat a kanapén és közel vannak egymáshoz, akkor garantáltan odajön a 4 gyerek közül

az egyik és közük akar furakodni. Azt mondják, hogy ilyenkor Krisztust is átélhetik maguk között.

Egy nő mondta: „*Számomra a legmélyebb és érzékszervekkel érezhető Krisztus-találkozás a házastársi egyesülésben történik. Női nézőpontból egész intenzív módon Krisztus menyasszonyának érezhetem magam. A férjem által a legbensőmben érint meg, testileg és lelkileg. Kívül hagy engem minden teológiai megfontoláson, hagyja, hogy érezzem az ő mély szeretetét. Ez nem csak a mi megtapasztalásunk. Szent Pál tanítja, hogy a házastársi szeretet képmása annak a szeretetnek, mellyel Krisztus szeret bennünket. Ez egy érv arra, hogy a házasságot szentségnek szemléljük. Ebből vezethetők le a masszív támadások is, melynek az emberi szexualitás ki van téve. Néha a férjem pillantása, mely csak nekem szól, azt mondja: Te vagy a szívem királynője! Ilyenkor is megtapasztalom Krisztust.*”

Egy férj mozgássérült feleségét ápolta egészen a haláláig. Súlyosbított lovagi szolgálatnak nevezte, hiszen gyakran egymás idegeire mentek.

Egy anya, akinek már felnőtt gyermekei vannak, mesélte: „A gyerekek közül ketten is cukorbetegek voltak kiskorukban. Teljes stresszt jelentett, méricskélni kellett az ételt. A férjem minden éjszaka felkelt és megmérte a gyerekek vércukorszintjét; tette ezt a gyerekek iránti és az irántam való szeretetből. Visszatekintve egészen szemléletes a Szentírásban olvasható Krisztus-kép, aki egészen odaadja életét barátaiért! (Például Jn 15,12-14) A férjem hordozta Krisztus keresztségét.”

Mélyebbre ásunk Krisztus misztikus szívében! Házastársam mely tulajdonságai, cselekedetei érintenek jól engem? Mikor és hogyan találkozhattam a házastársamban Krisztussal? Hol éltük meg együtt a korlátainkat? Képes vagyok emögött felfedezni Krisztust?

Mária a Krisztushozó. A Szűzanya-kép hogyan került a szentélybe? A fiúk az Immaculata (Szeplőtelen Fogantatás) képét szerették volna. Az iskolájuk

egyik tanára azonban ezt a képet vásárolta és ajándékká adta a fiúknak. Első pillanatban Kentenich atyának se tetszett a kép, de aztán a gondviselést látta benne. Kiemelte, hogy milyen fontos, hogy a képen Mária Jézussal együtt látható. Ők ketten egységet képeznek. „Az ég felé” c. imakönyvben imádkozza: „*Hadd nyújtsam a fészületet és a Mária-képet a népeknek, mint a megváltás jeleit, melyek soha nem szakadnak el egymástól, amit az Atya szeretet-terve – mint összetartozót – megalkotott.*”

MÁRIA, a királynő (Immaculata)

Nemes, királyi tartása van – mint királynő akar itt működni

II. János Pál pápa: Koronák a királynőnek

Nagy hatást tett rám, hogy II. János Pál pápa a halála előtti napon aláírt egy okmányt, mellyel két koronát ajándékozott a czeŕstochowai Szűzanyának. Két koronát, mert ott az a szokás, hogy egyet Jézusnak és egyet a Szűzanyának. Ez az utolsó okmány, melyen a személyes aláírása van. Egy levelet írt, melynek utolsó mondata: „*Térdet hajtok a Jasna Gora-i Szűzanya képe előtt*”.

Imádkozik Lengyelorszáért, megáldja a koronákat, majd azt írja: „*A Szűzanya védelmébe ajánlom hazámat, az egész egyházat és saját magamat. Totuus Tuus (Egészen a Tied)*.” Élete estéjén e cselekedetéből egészen mély személyes szeretet szól a Szűzanya-királynő és Jézus iránt. Még egyszer rábízta a szívügyeit a halál küszöbén és megújítja teljes odaadását: *Totus Tuus*.

Királynő a szentélyben

Az év elején, első magyarországi utamon elmentem a Szent István bazilikába. Nagy hatást tett rám. Bejutottam a Szent Jobb kápolnába, ahol az ereklyét őrzik. Jó leírásokat is találtam ott. Az volt az érzésem, hogy a királyi családhoz, Magyarország királyi atyjához jövök, hogy itt dobog Magyarország szíve. Mély hatást tett rám, hogy ez az első magyar király nem sokkal a halála előtt a Szűzanyának ajánlotta fel az országot, és augusztus 15-én halt meg. Így aztán azt is felfogtam, hogy a Szűzanya mint királynő milyen szerepet játszik itt Magyarországon.

A kispesti plébániatemplom is, ahová szentmisére jártam, a Magyarok Nagyasszonyának van szentelve. Ez a templombelsőn egész hangsúlyosan látható is. Nagyon szépnek találok, hogy a magyar királyság történelmének kezdetén egy szent királyi család áll.

Magyarország királynője erős, hatalmas, jóságos asszony. Úgy gondolom, hogy az ő befolyása erősen összefügg szívének minőségével: Mária szíve tiszta szív, a szeretetben elrendezett szív, aki egészen a személyes „te”-re van beállítva. A Szűzanya, ez a nő Krisztusért van, csak Érte. Őérette lett kegyelemmel teljes. Elő- és mintaképe a teljesen megváltott embernek. A szívé-

ben rend-kozmosz van. A szeretetben elrendezett szív szerfelett teherbíró. A Szentírásban olvassuk, ott állt a kereszt alatt. Ereje a szeretetből, a szeretetben való elrendezettségéből ered. A királynő szeretné bennünk is elrendezni a szeretetet. Megnyitja a szívünket Krisztusnak. Szeretné a szívünkben a szeretet rendjét létrehozni, a szeretetünket elrendezni. Ez vonatkozik a házastársunk iránti szeretetre is. Gondoskodni akar arról, hogy a szeretetünk tiszta, hűséges és bensőséges legyen.

Királyian nemes magatartás a hétköznapiakban

A Szűzanya tiszta, nemes, királyi szívet akar nekünk ajándékozni. Mi pedig Kentenich atyával mondjuk: *Üdvözlégy Mária!* Ez az ima bevezet bennünket a máriás légkörbe. Kentenich atya „Az ég felé” c. imakönyvében így imádkozik: „*Mint királynő, trónolhatsz az égen, boldogan ott lakhatsz a Szentháromságnál. Fiaddal kormányozhatod ezt a világot, aki számára anyául rendelttéél.*

Megnyitjuk vágyakozva az érzékszerveinket, a szánkat, a kezünket, vezess bennünket biztonsággal az örök Schönstattba.”

Különösen is erre a mondatra szeretném felhívni a figyelmet: „*Megnyitjuk vágyakozva az érzékszerveinket, a szánkat, a kezünket*”. A vágyakozás egészen fontos erő, mely segíthet abban, hogy a nemes, királyi magatartást ajándékba megkapjuk. Hogyan is sikerülhetne ez másképp egy olyan korban, ahol a társadalomból hiányzik a tisztaság; amikor annyi szexuális inger ér bennünket, hogyan tudunk egy ilyen környezetben tiszta, nemes, királyi, szeretetben elrendezett szívre szert tenni vagy azt megőrizni? Kentenich atya szerint úgy lesz ez lehetséges, ha felkeltjük a vágyakozást az egészen tiszta, nemes és szép után, és azt ébren tartjuk. A vágyódás rendkívül nagy alkotóerő bennünk, mellyel áthidalhatjuk a sérelmeket, hibákat is. Nagyon fontos saját korunkban is, amelyben sok életút nem egyenes vonalú. Pedagógiai összefüggésben Kentenich atya azt emeli ki, hogy ne azt hangsúlyozzuk, hogy „kell”, hanem, hogy „szabad”. Vagyis kapcsolódjunk az emberi szívben a nagy és a szép utáni vágyhoz.

Egyszer egy nagyvárosi ember felkereste Kentenich atyát azzal a gondjával, érzésével, hogy a nagyvárosban nem tud Schönstattért semmit sem tenni. Kentenich atya azt válaszolta: „*Sokat tehet mégis, ha a saját személyisége által felébreszti az emberekben a vágyat*”.

A gyógyító erő, amelyet a Szűzanya közvetít, idővel átvándorol azokra is, akik a szeretetszövetségben neki ajándékozzák magukat. A Szűzanyával való élet lehetővé teszi, hogy valami belőle belénk költözzék. Elrendezi bennünk a szeretetet.

A vágy összpontosítja az erőket. Ahhoz, hogy tisztábban és mélyebben tudjunk szeretni, összeszedettségre van szükségünk. Sok területe van az életnek és a szívnek, melyet itt most sorra vehetnénk, hogy a szeretetet és az ösztönöket rendbe tegyük. Most egyszerűen csak kiragadok valamit a teljesség igénye nélkül. Ez pedig a *képzelet nevelése és az önfegyelem kialakítása*.

Az ösztönélet irányítása összpontosítás, fegyelem által

A képzelet nevelése

Kentenich atya 1912-ben, amikor a fiatalokkal dolgozni kezdett, már akkor rámutatott a képzelet jelentőségére. Ez egészen fontos erő, alkotóerő bennünk. A művész a képzeletéből alkot. Mindent, amit teszünk, előkészítünk a képzeletünkben. A képzelet egészen fontos, nagy erő az emberben. Nagy teljesítményekre tehet képessé, de le is húzhat. Egy kiművelt, jól nevelt képzelet nagyon jó hatással van az egész lelki-testi életre. Kulcsszerepe van az ösztönök nevelésében is. Kentenich atya mint tapasztalt pszichológus mondja, hogy az ösztönök nevelésében két út van:

- *A pozitív út* az, amikor erősítem magamban mindazt, ami pozitív szeretetként jelen van. Olyan képekkel és tapasztalatokkal töltöm meg a bensőmet, melyek megerősítenek énem közepén és a hivatásomban.
- *A negatív út* azt jelenti: nem engedek az érzéseimen keresztül mindent behatolni, nem foglalkozom negatív dolgokkal.

A pozitív út. Természetesen a képzeletemet csak viszonylagosan tudom befolyásolni. Csak indirekt módon, azáltal, hogy megválogatom, mit engedek be. A képzeletre vonatkozó kutatások szerint a képzelet nem tud egészen új dolgokat létrehozni. A termékenysége abban áll, hogy a valóságból felfogott képeket új egységbe illeszti össze. A képzelet nevelése a szeretetre való összpontosításból áll. Szeretnék egy kicsit elidőzni a pozitív útnál. Ez annyit jelent, hogy tudatosan elidőzőm a szeretet szép óráinál. Vannak, akiknek az

felel meg, hogy leírnak valamit vagy énekek által tartják ébren a szép élményeiket, vagy adott esetben beszélgetnek róluk. Nemrégien olvastam egy amerikai könyvet: „*A boldog házasság hét titka*”. Ebben többek között van egy hét hétre szóló terv is: minden napra egy jó ötlet, amit megtehetünk. Emlékszem, hogy az egyik napra ezt ajánlotta: *visszaemlékszem egy szép élményre a kapcsolatunk kezdeti idejéből, és beszélek róla*. Kentenich atya egy alkalommal felhívta a figyelmet a nap két időszakára, amikor befolyást gyakorolhatunk a tudatalattinkra és így a képzeletünket is befolyásolhatjuk: este, az elalvás előtti percekben, és reggel, a felébredés utáni percekben, amikor halljuk már az ébresztőórát, de még az álomnak sincs vége. Többször is ajánlotta, hogy használjuk ki ezeket a rövid időszakokat arra, hogy a természetfeletivel érintkezzen a lelkünk. Ezekben az időszakokban felidézhetem egy kedvenc élményemet, vagy talán egy közös mély élményünket, vagy a szeretett társam arcát, vagy egy mély vallásos élményt felébredtek egy képpel vagy szóval, egy kis imával. Itt helyet kaphatna az évfolyameszményünk, a személyes eszményünk is. Ennyit a képzeletünk nevelésének pozitív útjához.

A negatív út. A képzelet nevelésének negatív útja annyit jelent, hogy a képzeletvilágomban nem engedek meg semmi negatívumot a szeretet ellen: nem vádoló magamban a társamat; nem foglalkozom magamban a sérelmeimmel, a köztünk levő nehézséggel, nem ápolgatom ezeket; és féken tartom az akaratomat, ha egy másik személy veszélyezteti a szerelmemet. Az egyik folyóiratunkban olvasható egy férfi beszámolója természetesen nevek nélkül: a cégnél egy új munkatársnőt kapott. Először észre sem vette, aztán egy idő múlva észlelte, hogy beleszeretett. Ettől egészen megzavarodott. Hogyan eshet meg ilyesmi vele, hiszen eddig azt gondolta, hogy a házasságában minden rendben van. Észrevette, hogy valami ide-oda áramlik közöttük; élvezte a beszélgetéseiket, majd rádöbbsent, hogy szerelmes lett. Mi segített neki ebben a helyzetben? Egész tudatosan elhatározta, hogy kerülni fogja a kettőben folytatott megbeszéléseket. Ez nem volt könnyű, mert egy közös feladaton dolgoztak. Akkor az az ötlete támadt, hogy egy új kollégát is bevon ebbe a munkába. Beszélt a főnökével, és ő egyetértett vele. Továbbá elhatározta, hogy a köztes időkből: kávézásokor vagy a fénymásolónál nem beszélgetnek egymással; csak rövid üdvözlés, és egyetlen szükségtelen szót sem. És minden nap megújította a házassági ígétét, a házasság szentségét: „*Tisztelni és szeretni akarlak Téged!*” Egész tudatosan hangsúlyozta az *akarom* szót. Azon volt, hogy szükségtelenül ne gondoljon a másik nőre. Ez, hogy „*szeretni akarlak Téged*”, azt is jelentette számára ebben az időben, hogy a feleség-

nek különleges figyelmet szentelt. „*Nem gondoltam – vallotta később –, hogy ez az időszak ilyen nehéz lesz!*” Sokat segített a beszélgetés egy régi ismerős atyával, aki azt mondta, hogy „*Igen ilyesmi előfordulhat, hogy beleszeret valakibe, de a hűtlenség veszélye Önnél nem áll fenn.*” Ez a bizalom nagyon sok erőt adott neki. Visszatekintve azt mondta: „*Meg vagyok győződve, hogy abban az időben a Szűzanya rajtunk tartotta a kezét. Kb. fél év múlt el, amikor észrevettem, hogy amikor elmegyek a kolléganő szobája előtt, újra szabadnak érzem magam.*” Utólag nagyon hálás volt a Jóistennek, hogy a házasságuk fölött tartotta a kezét. Azt is megtapasztalta, hogy az érzéseinek nincs gyámoltalanul kiszolgáltatva, hogy meg lehet küzdeni egy ilyen időszakkal, ha az ember hisz benne, hogy ez a Jóisten akarata. Megélte, hogy a házasságában új egymás iránti szeretetet kaptak ajándékba.

A Szűzanya a mi királynőnk, a szép szeretet anyja, segít az ilyen helyzetekben. Mindenekelőtt az által a légkör által, mely a szeretetben elrendezett szívéből árad. Segít bennünket abban is, hogy a gondolatainkat és a képzeletünket rendbe tegyük. Abban is segít, hogy újra meg újra visszahúzzuk az akaratumkat, elzárkózzunk a képzelet oly képei elől, melyek elvisznek a szeretettől. Kentenich atya a *túlsugárzás* (vagy felülírás, pl.: amikor az egyik kép a másikat elüzi) módszerét ajánlja, amikor (akár szexuális tartalmú) lehúzó fantáziaképzetek támadnak bennünk. Ilyenkor hasznos lehet, ha készenlétkben álló pozitív fantáziaképeket hívunk segítségül. Ezen a területen nagyon fontos, hogy ne legyünk görcsösek. A görcs mindig az ellenkező hatást éri el. Ha görcsösen félünk valamitől, akkor fontos, hogy nyugodtan szembenézzünk vele: mi az, amitől félek? Ha ez egyedül nem megy, akkor segíthet a görcs feloldásában, ha beszélek erről valakivel, akiben bizalmam van.

A szívünk, a tudatalatti ösztönélet megtisztulása érdekében gondosan megszűrünk mindent, amit az érzékszerveinken át befogadunk. Egy férfi ezt így magyarázta: „*Mindegy, hogy autóról, üdüléstről, ennivalóról vagy fehérneműről legyen szó, mindent jobban el lehet adni egy hiányosan öltözött nőalak kombinációjával.*” Teljesen váratlanul megrohannak ezek a képek a buszmegállóban vagy egy folyóirat lapozásakor. El kell ismernem, hogy én sem vagyok ez ellen felvértezve. Szexuálisan ingerlő képek keringenek a fejemben. Mikor erre felfigyeltem, azt a jófelltételt tűztem ki magam elé, hogy *szem-bőjtőt* tartok. Vagyis nem kell mindent megnéznem és elolvasnom, ami hivalkodóan elém tolakszik. Akkor tudatosan ezt mondom: *Köszönöm, ezt nem kérem!* – és tovább lapozok. Senkinek sem tilthatom meg, hogy megmutassa a bájait, de afölött én rendelkezem, hogy erre hogyan reagálok.

Amikor Kentenich atya Amerikában, Milwaukee-ban volt, fiatal nőekkel is dolgozott együtt. Egy 17 éves lánynak ezt a szempontot adta: *„El tudja képzelni, hogy azt, amit most éppen csinál, megtenné a szentélyben is? Amit gondolkodok, amit szeretek, ami a szobámban van, amit a szobámban teszek, megtenném-e a szentélyben is?”* Máskor pedig ezt hangsúlyozta: *„A legerősebben azok a cselekedetek formálnak engem, amelyeket akkor teszek, amikor egyedül vagyok.”* Még tovább is magyarázta a 17 éves lánynak *„Levetíthető volna-e ez a film a szentélyben is? Elmondanám ezt a viccet a szentélyben is? Vagy meghallgatható-e ez a vicc a Szűzanya előtt? Mert akinek egészséges az érzülete, az megérzi, hogy mi való a szentélybe és mi nem.”*

Önfegyelem

A szentélyben levő királynő előtt sikerülhet az önfegyelemben is növekednünk. Fontos hely ez, segíthet nekünk a szeretetet és az ösztönöket elrendeznünk. Kentenich atya gyakran felhívta a figyelmet az összefüggésre a tisztaság és a mértékletesség között. Nem arról van szó, hogy ne engedjünk meg magunknak élvezetet, hanem hogy mértékkel és ne mértéktelenül élvezzünk. Ha sikerül az élvezetben mértéket tartani, akkor védőfalat építünk a tisztaság számára. Itt mindenfajta élvezetre gondolhatunk: evésre, ivásra, a szemek élvezetére (olvasás, filmek, képek), testi szerelemre stb. A megoldás kulcsa tehát nem az, hogy kiirtjuk az élvezetet (pl.: állandó böjttel), hanem mértéket tartunk az élvezetben. Egyszer valaki egy Mária-ünnep előtt azzal jött Kentenich atyához, hogy szeretne egy kilenceddel felkészülni az ünnepre. Akkor Kentenich atya arról kezdett beszélni, hogy Dachauban, a koncentrációs táborban gyakran tettek azért valamit, hogy megőrizték a külső és a belső szabadságukat. Vagyis mindig újra a jobb, a legjobb, a tökéletes mellett döntöttek. Normaként ajánlotta: először szeretetből lemondás, aztán mértékletes és hálás élvezet. És aztán hozott néhány gyakorlati példát: az ember egy-két pillanatig feltűnés nélkül várhat, mielőtt átadja magát az élvezetnek. Például ha arról van szó, hogy kényelmesen elhelyezkedünk a fotelban; vagy ha éhesek, szomjasak vagyunk, várunk egy kicsit, megköszönjük az ajándékot, és aztán lassan kielégítjük az igényeinket. Vagy a kíváncsiságnál először tudatosan várni egy kicsit, mielőtt odanéznénk vagy kíváncsian érdeklődnénk.

Ebben az összefüggésben Kentenich atya gyakran felhívta a figyelmet a pontos felkelés fontosságára. Például „Az ég felé” c. imakönyv reggeli imájában: *„Hadd keljünk fel reggel frissen, egészségesen a meghatározott időben”*.

A diákokthoz fiataljainak mondta: „*Ha reggel nem kelünk fel időben, ez az első rohadt körte, melyet a Jóisten fejéhez vágunk*”.

A nevelési folyamatban ezen a területen minden azon múlik, hogy a gyerekekkel, fiatalokkal beszéd-kapcsolatban álljunk, maradjunk; hogy feltárjuk előttük a célok és értékek horizontját, de sohase szakítsuk meg a kapcsolatot velük, ha más utat választanak is.

Egy 16 éves fiú így szólt apjához: „*Apa, ma kitöröltem a számítógépből az összes pornófilmet, amit korábban az internetről letöltöttem, hogy szabadon tudjak lélegezni.*” Az apa este így szólt feleségéhez: „*Boldog apa vagyok – ilyen nyitottság!*” És a fiához: „*Fiam, te még egyszer szent leszel!*”

Tisztelet és megbecsülés

Ha egészen és mélyen belehatolunk a királynőnkkel a szentélyben kötött szeretetszövetségbe, akkor ő szeretne szíve nemességéből nekünk ajándékozni valamit. Akkor lesz egy bizonyos atmoszféránk, mely kiáramlik belőlünk. Ehhez az atmoszférához hozzátartozik a tisztelet és a megbecsülés. A tisztelet a szeretet másik oldala. A szeretetnek van egy odafutó és egy visszafutó vonala, és mindkét vonal létfontosságú az egészséges szeretet számára. Az odafutó vonal az odaadás, a lelki és testi közelség; a visszafutó vonal a tisztelet, megbecsülés, távolságtartás – úgy testileg, mint lelkileg. Mindkét vonalat a tisztaság mozaikjában kell ápolnunk, vagyis Immaculata-lelkületnek is nevezhetjük.

A diszkréció légköre

Egy apa mondja: „*A családjában a tiszteletet és diszkréciót egészen fontosnak tartom. Az az alapelvünk, hogy mindenki kopogtat a másik ajtaján. Mi, szülők, sohasem nyúlunk bele a gyerekeink fiókjaiba. Van egy kivétel, amiről mindenki tud: ha a mosásba adott nadrág zsebében egy cédula marad, mindenki tudja, hogy azt az anya is elolvassa. Senki sem olvas bele a másik e-mailjeibe. Az intim szféra védelme rendkívül fontos.*”

A másik a tisztelet és szavahihetőség légköre a családban. Amiben megállapodunk, annak meg kell történnie. Például ha megígérem, hogy hazajövök, akkor haza is jövök; és a gyerekeknél is ugyanígy. Ha egymásnak valamit megígérünk, akkor azt meg is tartjuk: megbízhatóság és szavahihetőség (szorosan összefügg a tisztasággal).”

Tisztelet a saját és mások testével szemben

A rendezett szeretet azt is jelenti, hogy védjük az intim szférát az által is, hogy a saját és mások testével tisztelettel bánunk. Ide tartozik a testünk higiéniája, az egészség, szépség, öltözködés, érintések. Most a testi intim szférának csak egy mozzanatát szeretném kiemelni: a testi szemérmességet. A szeretet oda- és visszafutó áramlásában, a közeledés és a távolságtartással összefüggésben nagy szerepet játszik az egészséges, gondosan ápoltság szemérmesség. Ez is, mint az egész beteg ösztönélet is, az érzelmi szférában gyökeresedik, és ezért hatékony ellensúlyt képez és védi a szeretetet; védi a lelki és testi intimitást.

Egy anya elbeszéléséből idézek: *„A családjainkkal együtt strandon voltunk. A hatéves Tamásunk végre be akart menni a vízbe, és ezért fel akarta venni a fürdőnadrágját. Kérdezte, hogy hol öltözhetne át. A zsúfolt strandon egy törölközővel próbáltam az öltözőkabin légkörét pótolni.”*

Egy jellemző apróság ez. Minden gyermekünkben felébred valamikor a szemérmesség érzése. Fontos feladatunk, hogy segítsünk a gyerekeinknek a saját magánszférájukat kifejleszteni és megerősíteni. Vagyis komolyan vesszük és támogatjuk az ilyen irányú igényüket. Jóllehet a már koros főorvos néha meztelenül is mutatkozik a szomszéd ház földig érő ablakában, ilyesmi nálunk nem fog előfordulni. Az sem, hogy forró nyári napokon az utcán a miénk is meztelenül futkossanak a többi 2-9 éves gyerekekkel együtt. Ha a kilencéves kislányunk meghívja hozzánk pancsolni a barátnőit, akkor azt is hozzáteszi: *„Hozd magaddal a fürdőruhádat is!”* Az elmúlt harminc év alatt tudatosan feloldották ezeket a finom korlátokat, és mint nyárspolgári csökevényeket, elítélték. Újabban azonban megfigyelhetünk egy ellenhatást is. Ami néhány éve még kispolgárinak és prűdnek tűnt (ha nem követtük mindenben a divatot), ma egy irányzat szerint nagyon is kívánatos, hogy a gyerekeket megerősítsék és védjék a szexuális visszaélésektől. Így arra szoktatják őket, hogy csak abba menjenek bele, amit valóban szívesen tesznek; hogy ne hagyják magukat ölelgetni, érinteni sem ismerősöktől, sem ismeretlenektől. És ez helyes, mert éppen azt erősíti, amit a gyermeknek útravalóul adni akarunk: az önmaga feletti uralmat.

E megfontolásaink hátterében a keresztény emberképünk áll. A lelki közelség és távolság kifejezésre jut a testi közelségben és a távolságtartásban. Az igazságban megélt kapcsolatok éppen e közelség és távolság játékból élnek. A meztelenség nemcsak egyöntetű lebarnulást jelent, hanem intimitást, sebezhetőséget; vagy pozitívan kifejezve: egy kis darab paradicsomot a szét-

szaggatott világban, ami a szerelmesek együttlétében vagy a szülőpárnak újszülöttjükről, csecsemőjükről való szerelmes gondoskodásában kifejezésre jut. Védeni kell ezt a kis paradicsomot.

Az esti átöltözéskor a gyermekeink számára természetes, hogy behúzzák a függönyt. Támogatjuk a családon belül is az intimitásigényt, például hogy egyedül lehessenek az öltözködéskor. Az az érzésem, hogy itt Magyarországon az Önök kultúrája több finom érzéket megőrzött ezen a területen. Sajnos sokkal könnyebb valamit lerombolni, mint felépíteni.

Szűzanya a szentélyből olyan embereket szeretne nevelni, akik visszatükröznek valamit az ő királyi nemes lényéből. Nem üres formákat és kicsinyes szabályokat akar, hanem egy új, szabad, szent embertípust. Kentenich atya teológusoknak mondta 1929-ben: *„A szentségnek ugyanazt kell jelentenie, mint az igazi, természetes, nemes emberségnek. Szentség és a társadalmi illemszabályok elvetése nem fedi egymást. Szentség és elhanyagoltság két különböző dolog. Mindenekelőtt erkölcsös emberekké válni, akik hasznosak a munkában, a társadalomban, röviden mindenhol – ehhez akar hozzásegíteni bennünket a kegyelem. Ezért a szentségek vétele elsősorban arra kell, hogy ösztönözzön bennünket, hogy erőtéljes emberekké alakítsuk magunkat.”*

Befejezésként Kentenich atya szavai: *„Érdemes volt élnem, ha csak legalább egyetlen kis Máriát kiformáltam”*. Az új ember máriás ember, királyian nemes ember, akit a Szűzanya a szentélyből ki akar formálni. Az az ember, aki egészen elajándékozza magát, az egyetlen gondolat és egyetlen szeretet embere.

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezetés	5
Fölkerekedés a szentélyből indulva	5
Honnan jövünk?.....	6
Hová jövünk?.....	7
„Fölállítom itt a trónomat”	8
„Köszöntelek, mosolyogj rám vissza!”	8
Fölkerekedés-hangulat.....	9
Mária, a mi anyánk.....	11
Mária, az anya.....	11
II. János Pál pápa Mária-titka.....	11
Kentenich atya Mária-titka.....	13
Az én saját Mária-titkom.....	15
A Szűzanya: nevelő a szentélyben.....	17
Anne Sullivan, a nevelő.....	17
A Szűzanya a szentélyből mint nevelő működik	19
A Szűzanya mint Kentenich atya nevelője	20
II. János Pál pápa nevelése	20
A Szűzanya a mi nevelőnk	21
A nevelők azok, akik soha sem veszítik el szeretetüket	26
Mária, a nagyobb szeretet asszonya	28
A szentélyből, mint a nagyobb szeretet asszonya működik	28
A nagyobb szeretet útja a hétköznapiakban.....	32
A nagyobb szeretet útja II. János Pál pápa életében: szerepéből másokért szenvedni	37
A nagyobb szeretet útja = inskripció.....	38
Szűzanya – a Krisztushozó	41
Nem valamilyen program, hanem egy személy ment meg bennünket.	41
Mélyebbre ázni!	44
MÁRIA, a királynő (Immaculata)	51
II. János Pál pápa: Koronák a királynőnek	51
Királynő a szentélyben	51
Királyian nemes magatartás a hétköznapiakban.....	52
Az ösztönélet irányítása összpontosítás, fegyelem által	53
Tisztelet és megbecsülés	57

A
Családok a Családért Egyesület
(8272 Óbudavár, Fő u. 11.)

kiadványai megtalálhatóak az alábbi oldalon:

www.schoenstatt.hu/olvass

Megrendelés:

iroda@schoenstatt.hu
87/479-026

A megrendelt könyveket postai utánvétellel küldjük.

Előre is köszönjük megrendelését!

Terjesztők jelentkezését is várjuk!

ISBN 978-963-86293-4-0

9 789638 629340